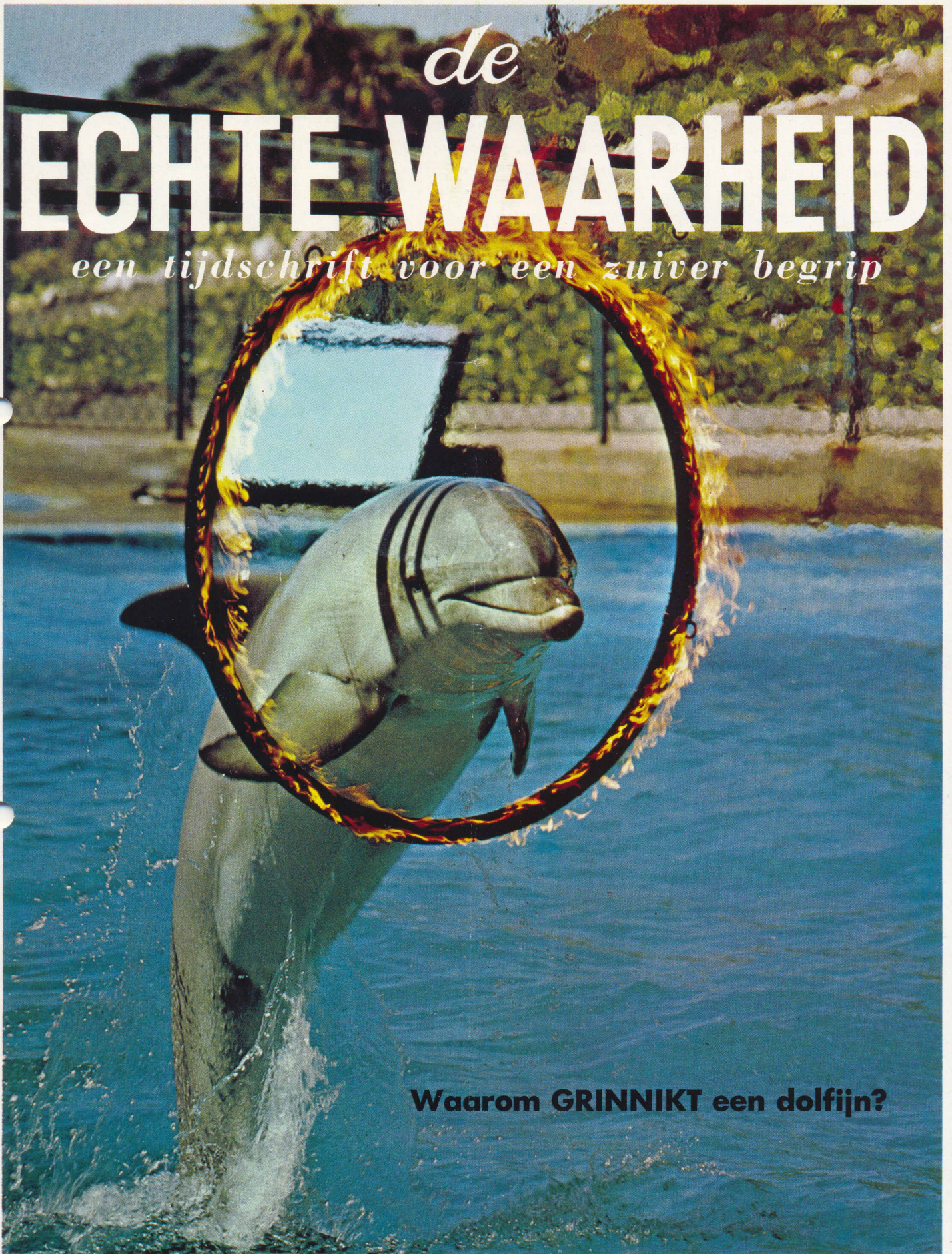

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Waarom GRINNIKT een dolfijn?

Dit schrijven ONZE LEZERS

Hippies

„Daar ik in een nummer van uw blad het fascinerende artikel over het ‚Hippiedom‘ heb gelezen, zou ik graag een exemplaar van de brochure *Hippies* van u ontvangen om mij verder in deze interessante materie te verdiepen. Bij voorbaat zou ik, sympathisant van de *flower power*, u hartelijk willen bedanken.”

P. H. v. H., Breda

„Zou u mij het boekje over de ‚Hippies‘ toe kunnen sturen, omdat ik er nogal veel interesse voor heb. Temeer omdat mijn vrienden ook hippies zijn. Maar nu zij dat boekje gelezen hebben, schijnen zij er plotseling van af te zien een echte hippie te worden. Ze hebben me gewaarschuwd dat hippie-zijn ook vele slechte kanten heeft. Zelfs mijn verloofde stelt het op prijs als ik van het plan om een echte hippie te worden, af zou zien.”

Gust v. N., Herentals

Jeugd en het generatieverschil

„’t Is toch gewoon te gek... vind ik daar bij de lectuur van m'n moeder uw *Echte Waarheid*. Het is werkelijk groots die ‚waarheid‘. Aan het mysterie van het ‚reeds betaalde abonnement‘ zal ik maar niet te zwaar tillen; ’t is gewoon fijn dat dat geweldige idealistische blad keer op keer door de brievenbus zal blijven glijden... Daar ik student ben, interesseerde het artikel ‚De gapende kloof‘ in uw april-uitgave mij bijzonder. Graag zou ik het daarin aangeboden (gratis) boekje *De ideale Wereld van morgen* — een blik in de toekomst van u ontvangen, maar laat me het dan alstublieft toch van m'n zakcenten betalen; schrijf even hoeveel het u heeft gekost.”

J. v. d. B., Voorhout

• Een aardige zakcent, maar voor u of wie dan ook die om het boekje vraagt, is en blijft het GRATIS.

„Ik ben 15 jaar oud en MAVO-scholier. Ik heb al veel bladen onder

ogen gehad, maar er is nog nooit één tussen geweest dat zo oprecht op bepaalde onderwerpen in durft te gaan als het uwe. Als ik een ander blad in handen krijg heb ik altijd het gevoel dat je om de tuin wordt geleid.”

Jan H., Hardegarijp

„Indien het nog niet te laat is zou ik graag het boekje over de ideale wereld van morgen ontvangen. Als jongen van 17 jaar sta ik zeker niet ongeïnteresseerd tegenover het probleem van de kloof tussen de generaties. Hierin zitten m.i. een paar grote paradoxen: de gewelddadige protestmarsen en demonstraties tegen geweld en oorlog en het hunkeren naar meer vrijheid en eigen manier van leven en daarom het verlangen naar communisme, waarmee je zeker je vrijheid kwijt zou zijn. Misschien komt deze kronkel in de gedachtengang van de jongeren door de geheime propaganda van de communisten, misschien door de versterkte blik naar de veranderde toekomst, misschien door de onvolwassen gedachtengang... Ik weet het niet. Hopelijk begrijp ik het wel nadat ik het boekje doorgelezen heb, indien u voor mij nog een exemplaar over heeft.”

K. S., Utrecht

„De *Echte Waarheid* is nu zo'n blad dat in elk gezin in Nederland op tafel zou moeten komen, temeer daar er vrijwel niets is overgebleven op het gebied van weekbladen en periodieken, dat bij uw blad in de schaduw kan staan. De christelijke lectuur is verwaterd of onherkenbaar verwereldlijkt, waardoor onze jeugd tot nu toe praktisch verstoken is gebleven van een bijbels houvast voor het leven! Iedere jongere zou minstens één keer kennis moeten nemen van wat uw blad schrijft, om dan vol ongeduld uit te zien naar elk volgend nummer. Mijn zoon is er een die in dit opzicht uw lectuur spelt en bijna zijn huiswerk vergeet.”

J. P. de K., Smilde

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Augustus 1969

2e jaargang

No. 8

Wereldoplage 2 023 000

Wordt maandelijks uitgegeven in Pasadena, Californië; Watford, Engeland; en Sydney, Australië door Ambassador College. Nederlandse, Franse en Duitse edities: Watford, Engeland; Spaanse editie: Big Sandy, Texas. Copyright © 1969, Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ. HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CENTRALE REDACTIE

Dr. Herman L. Hoeh
Roderick C. Meredith

Buitenlandse Redacteurs

Engeland: Raymond F. McNair
Australië: C. Wayne Cole
Zuid-Afrika: Ernest Williams
Duitsland: Frank Schnee
Zwitserland: Colin Wilkins
Filippijnen: Gerald Waterhouse
Zuid-Amerika: Enrique Ruiz

Administrateur

Albert J. Portune

— Nederlandse Editie —

HOOFDREDACTEUR

Dick Gagel

Redacteurs en Medewerkers

Roger Franck
Matthieu Janssen
Jan Ursem
Henri Vandorselaar
Jo van der Wende
Han Wilms

Secretaressen

Iepke Klarenberg
Sipke Tenty

UW ABONNEMENT is door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld. Niet in de handel verkrijgbaar.

Abonnees in Europa, Afrika of Azië gelieven hun correspondentie te richten aan:

Ambassador College
Postbus 496
Arnhem, Nederland

Indien elders woonachtig:

Ambassador College
Dutch Department
P. O. Box 1030

Pasadena, California 91109, U.S.A.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel oud als nieuw adres.

Persoonlijk

van Herbert W. Armstrong

TIJDENS het ontbijt vanochtend met een medewerker in een New-yorks hotel, kwamen mijn vrouw, die meer dan twee jaar geleden overleed, en mijn zoon, die bijna 11 jaar geleden om het leven kwam, ter sprake.

„Waarom vertelt u de zes miljoen lezers van *De Echte Waarheid* niet wat u daar net zei”, suggereerde mijn metgezel, de heer Stanley R. Rader. Hij is onze algemene raadgever en financiële vertegenwoordiger, die samen met mij van Jeruzalem naar Pasadena terugreisde. Samen met de heer Charles Hunting, financieel beheerder van het Ambassador College in Engeland, waren we in Jeruzalem geweest om besprekingen te voeren met functionarissen van de Hebreeuwse Universiteit en de *Israel Exploration Society*, waarmee het Ambassador College samenwerkt in een van de meest belangrijke oudheidkundige projecten aller tijden.

Ik had net opgemerkt hoe onmogelijk het *lijkt*, je te realiseren dat iemand, zó levendig als mijn vrouw, dood kan zijn — hoe zo'n geestdriftig leven zo maar op kan houden.

„Zo'n gevoel had ik voor de eerste keer”, zei ik „na de dood van mijn zoon Dick. Hij was altijd zo vol levenslust! Zo'n sprankelende intelligentie straalde uit zijn ogen. Het *leek* onmogelijk dat zo'n actief leven zo maar op kon houden.

„Als je nu,” zo vervolgde ik, „je voorstelt dat een onbenuilige, stom voor zich uitkijkende koe of schaap sterft, dan lijkt dat helemaal niet zo vreemd. De stomme beesten hebben die sprankelende intelligentie niet — die energieke bezieling — die uit de ogen van een pienter menselijk wezen straalt. De dood van een dier lijkt niet zoveel anders te zijn dan het afsnijden van een plant. De plant bezat leven. Het stierf. Maar met dieren en planten accepteren wij leven slechts als een tijdelijk fysisch verschijnsel. Maar het *lijkt* alsof er *meer* achter een mensenleven steekt — meer dat op geestelijk of *eeuwig* leven lijkt.

Er is zo'n enorm verschil tussen het brein van een dier en het verstand van een mens”.

Uiteraard had ik dit enorme verschil tussen het menselijk verstand en de brein van een dier al eerder met de heer Rader besproken. Verleden jaar moesten wij samen bijzonder veel reizen — minstens vier keer naar Jeruzalem, en een keer rond de wereld.

Maar toen hij voorstelde dat ik dit aan het grote aantal lezers van *De Echte Waarheid* uit zou leggen, vroeg ik me meteen af of velen die het tegenwoordige hoger onderwijs uit ervaring kennen, zouden weigeren het ware antwoord op het vraagstuk van de onoverbrugbare kloof tussen het dierlijk brein en het verstand van een mens zelfs maar in overweging te nemen. De evolutietheorie neemt aan dat mensen dieren zijn. Maar iets dat aanhangers van de evolutieleer nooit kunnen verklaren, is het totale verschil tussen het brein van een dier, dat uitgerust is met instinct, en het menselijk verstand, met haar creatief denkvermogen, maar zonder instinct zoals dieren dat hebben.

Juist het *feit* dat actieve, intelligente mensen een geestdriftige bezieling hebben, die meer op zo iets als geestelijk leven lijkt, heeft de mens er toe verleid — in algemene zin genomen — in de opvatting van de „onsterfelijkheid van de ziel” te geloven.

Om aan de ene kant nadrukkelijk te zeggen dat mensen *geen* dieren zijn, en aan de andere kant dat wij geen onsterfelijke ziel zijn, noch er een hebben, zal velen misschien ongerijmd lijken. Maar ik herhaal, zoals ik al zoveel keren eerder geschreven heb, dat er iets misdadigs fout is met het moderne onderwijs.

Er is waarlijk een ontbrekende *dimensie*. Op dit aspect van het hedendaags onderwijs hoop ik in een volgend nummer verder in te gaan.

Dus vraag ik, is het werkelijk *weten-*

(Vervolgd op pagina 17)

In dit nummer

Dit schrijven onze lezers	2
Persoonlijk	3
NAVO op de tweesprong	4
Een staaltje van visserslatijn — of; het DILEMMA van de DUBIEUZE DOLFIJN	7
De jonge generatie — wat ze van hun ouders horen te leren	15
Uitzendtijden	16
Ingrijpende VERANDERINGEN in hedendaags WERELDGEBEUREN	19

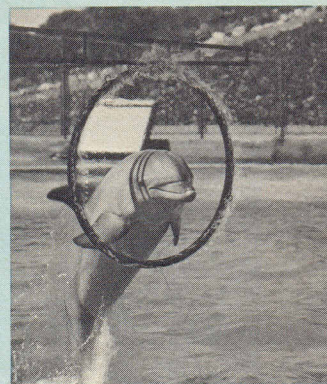
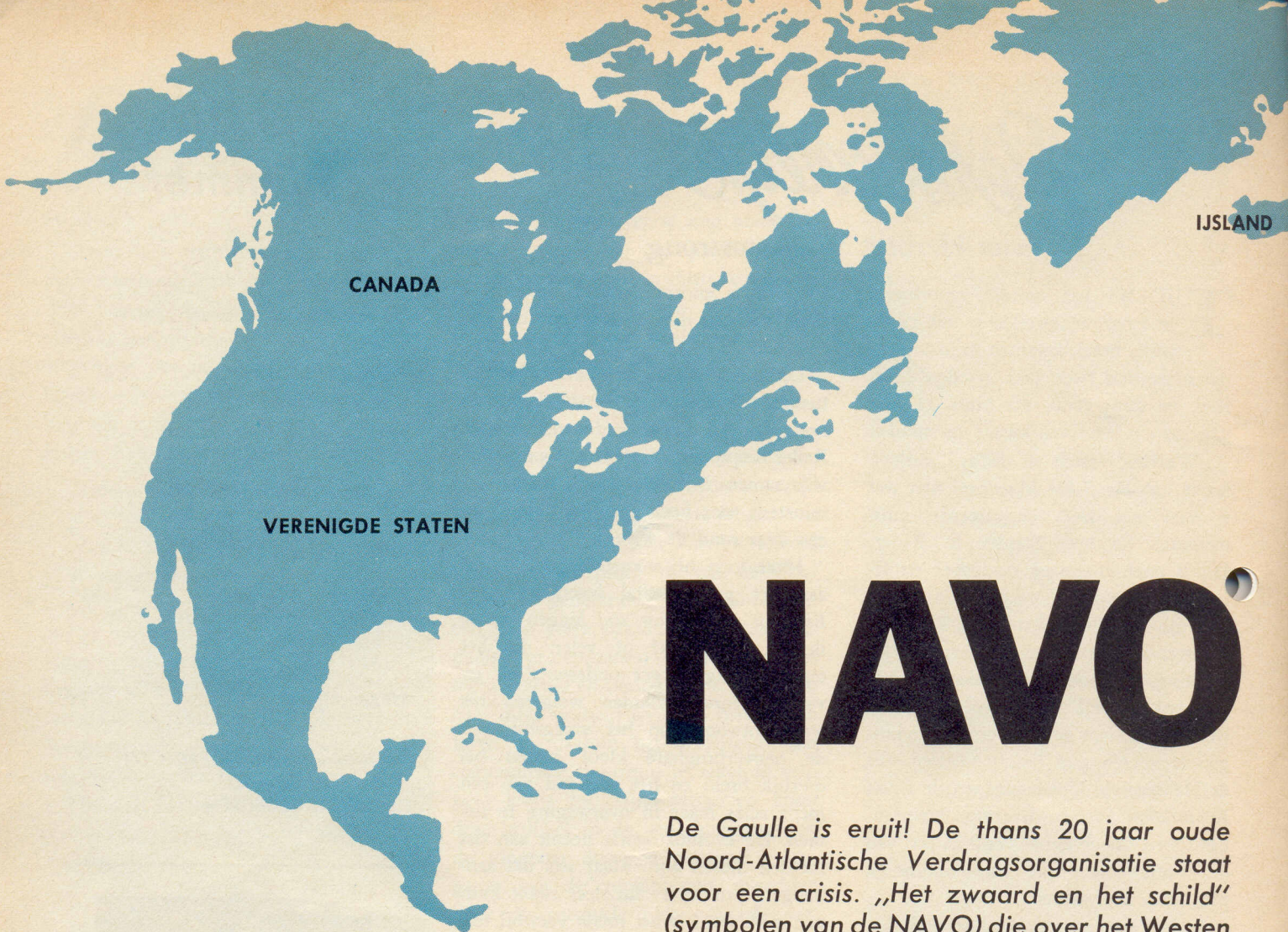

Foto: Ambassador College

ONZE OMSLAG

Onze omslagfoto werd door onze fotograaf in het *Marineland of the Pacific* in Californië gemaakt en vertoont een Atlantische tuimelaar in de Zee Arena van 1 300 000 liter inhoud. Dit oceanarium koopt per jaar ruim 185 ton vers ingevroren vis voor het onderhoud van haar grollige gasten. *Marineland* pompt dagelijks meer dan 50 000 000 liter gefiltreerd zeewater door haar tanks. Behalve de Zee Arena is er o.a. een demonstratietank van 2 900 000 liter voor walvissen en een 2 500 000 liter tank die ongeveer 4 000 vissen van 100 verschillende variëteiten bevat. Nederland is momenteel het enige land buiten Amerika dat dolfinaria rijk is: één te Harderwijk en één in Zandvoort. Waarom een dolfinarium zo grinniken moet kunt u lezen op pagina 7 van dit nummer.

NAVO

De Gaulle is eruit! De thans 20 jaar oude Noord-Atlantische Verdragsorganisatie staat voor een crisis. „Het zwaard en het schild“ (symbolen van de NAVO) die over het Westen waakten, zijn militair gezien niet voldoende krachtig en in politiek opzicht in verwarring. Dit ter plaatse opgestelde verslag van de NAVO-bijeenkomst, gehouden ter gelegenheid van haar 20-jarig bestaan, onthult u er de redenen van.

door Gene H. Hogberg en Dr. Eugene M. Walter

Washington, D. C.

SEDERT de oprichting van de NAVO 20 jaar geleden is geen centimeter vrij Europees grondgebied in communistische handen gevallen.

Dit is niet alles wat de NAVO gepresteerd heeft, want dank zij de bescherming door haar politiek van „zwaard en schild“ is West-Europa tot een niveau van economische welvaart zonder weerga gerezen.

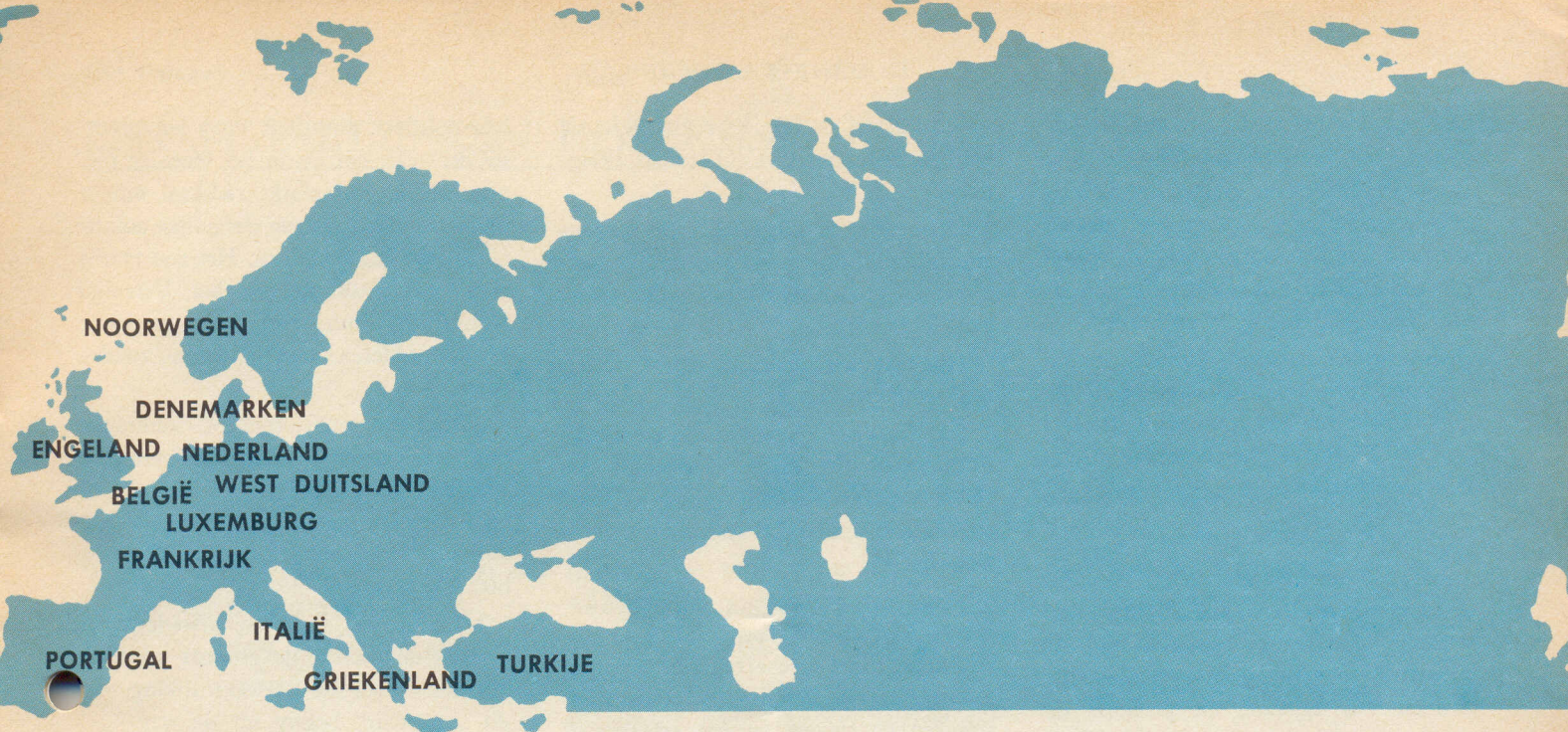
Maar de harde waarheid is dat de militaire problemen van de NAVO een crisistoestand bereikt hebben.

Kritieke problemen van de NAVO

Een rapport dat door het *Center for Strategic and International Studies* van de Universiteit van Georgetown opgesteld werd, heeft velen geschokt. De opstellers van het rapport waren tot de conclusie gekomen dat er „ernstige tekortkomingen in de strijdkrachten van het bondgenootschap

FOTO: Ambassador College
Manlio Brosio, Secretaris-generaal van de NAVO, houdt een persconferentie aan het einde van de zittingen ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan der organisatie.

op de tweesprong

bestaan, tekortkomingen zowel wat de kwaliteit, als wat de kwantiteit betreft.”

Hoe komt dit?

Een andere bron, een diepgaand handboek over de NAVO, geeft het volgende toe: „Niet alleen brengen de landen van de NAVO een onvoldoende aantal soldaten op de been, maar vaak krijgen die soldaten de gewenste opleiding niet. Er zijn niet voldoende reservestrijdkrachten, ze zijn niet allemaal in een al te goede staat van paraatheid, en ze kunnen niet snel genoeg bijeengebracht worden” (*The NATO Story*, door James R. Huntley, blz. 96-97).

Op papier ziet de militaire macht van de alliantie er indrukwekkend uit.

De NAVO-opperbevelhebber zou in geval van oorlog in Europa de beschikking hebben over ongeveer 54 divisies. Deze divisies zijn gelegd van de noordpunt van Noorwegen tot aan Turkije (met naar men hoopt Frankrijk inbegrepen). Naast de 54 divisies heeft hij tevens de beschikking over ongeveer 15 onafhankelijke brigades.

Maar veel van die divisies en brigades zijn ver onder de normale vredessterkte. De Westduitse divisies liggen allemaal tussen de 15% tot 20% onder de norm. En Amerikaanse divisies, die

voor de NAVO ingezet zijn, zijn uitgedund geworden omdat strijdkrachten voor Vietnam nodig waren.

Formidabele rode strijdkrachten

Tegenover de van te weinig manschappen en materieel voorziene NAVO-strijdkrachten staan 26 divisies van de Sowjets, die op Oosteupees grondgebied gestationeerd zijn. De andere landen van het Warschau-pact kunnen verder nog 62 divisies in het veld brengen.

Het overwicht van parate communistische strijdkrachten is niet zo groot als het wel lijkt, daar de Oostblok-divisies gemiddeld slechts uit 10 000 man bestaan tegen 15 000 in de NAVO-divisies, mits deze op volle sterkte zijn. Het voordeel der communisten ligt in de aanwezigheid van 63 gevechtssklare Sowjet-divisies die net over de grens in Rusland zelf zijn gelegd. De meeste der veertien aanvullende NAVO-divisies zouden in tijd van oorlog per vliegtuig over de Atlantische Oceaan aangevoerd moeten worden.

Generaal Lyman L. Lemnitzer, die spoedig als Opperbevelhebber der geallieerde strijdkrachten in Europa zal aftreden, beschreef de in Centraal Europa opgestelde Sowjetroepen als „de grootste en de meest efficiënte

strijdkrachten, die door het Kremlin sedert de Tweede Wereldoorlog in het veld werden gebracht.”

Wat traditioneel het verschil in het voordeel van het Westen heeft uitgemaakt, is het „zwaard” — het Amerikaanse kernwapenarsenaal.

Overwicht neemt af

Eens bezaten de VS een verpletterende kernwapensuperioriteit over de Sowjets. Maar op de bijeenkomst in Washington ter gelegenheid van het 20ste jubileum van de Alliantie zei president Nixon tot de NAVO-ministers, dat „vandaag het Westen niet meer dat indrukwekkende nucleaire overwicht heeft dat het vroeger had.”

Het in aanzien staande Instituut voor Strategische Studies in Londen veroorzaakte een sensatie op de openingsdag van de NAVO-conferentie. Er werd aangetoond dat de Sowjetunie tegen het midden van 1969 de Verenigde Staten in zou halen wat de strategische opstelling van intercontinentale raketten betreft. Het jaarlijkse onderzoek van het Instituut beweerde tevens dat in 1968 „een einde kwam aan het vermogen der Amerikanen als een alles overheersende macht op te treden.”

Deze factoren zijn van de grootste

betekenis, want ze zijn koren op de molen van verscheidene invloedrijke West-Europeanen, die menen dat de Verenigde Staten niet hun gehele nucleair arsenaal zouden ontketenen in geval van een massale Sowjetaanval met conventionele wapens op West-Europa.

Zou de VS nucleaire Sowjetrepresailles tegen New York, Chicago of Washington riskeren, om Rotterdam, Brussel of Frankfurt te beschermen? Sommigen hebben daar een zwaar hoofd in.

De „soepele strategie”

In 1967 voerde de NAVO officieel de zgn. „soepele strategie” in. Deze strategie „tracht een passend militair antwoord te vinden op verschillende vormen van agressie, en probeert de toevlucht tot kernwapens uit te stellen” (*The NATO Story*, blz. 96).

De „soepele strategie” tegen een rode agressie komt hierop neer: 1) Probeer zo lang mogelijk met conventionele wapens te vechten. 2) Neem daarna toevlucht tot het gebruik van tactische kernwapens om de conventionele vuurkracht aan te vullen. (Er zijn in West Europa 7 000 tactische kernwapens opgesteld, maar die zijn door de Amerikanen achter slot en grendel gezet!) 3) Beroep je tegen Rusland zelf op de strategische wapens van de Verenigde Staten.

Dit is precies de politiek waarvan het hoofd der Engelse Defensie, Denis Healey, zegt dat ze geen effect zal sorteren. Healey beweert dat de NAVO nooit sterk genoeg in conventionele strijdkrachten zal zijn, om de verpletterende Sowjet overmacht voor lange tijd in bedwang te houden.

Als het puntje bij het paaltje komt moet de NAVO zich altijd op de nucleaire strijdkrachten van de VS verlaten. Maar nogmaals, zal deze macht als „laatste toevlucht” spoedig genoeg beschikbaar kunnen zijn, alvorens heel West-Europa onder een communistische „blitzkrieg” met conventionele wapens valt?

Andere netelige problemen

Een tekort aan strijdkrachten en materieel, een te groot vertrouwen in het nucleair arsenaal van de VS — dat is

niet alles wat de ministers van defensie van de Europese NAVO-landen bezighoudt.

De groeiende uitgaven voor wapens en militaire training kunnen nog een ernstiger probleem zijn dan het tekort aan soldaten.

Hoe kunnen deze stijgende kosten opgevangen worden?

Standaardisatie van wapens en uitrusting, één logistisch systeem, een betere supranationale planning en budgettering zijn allemaal gedeeltelijke antwoorden.

Maar het meest voor de hand liggende — doch onheilspellendste — antwoord is: „Het afschaffen van sommige ministeries van defensie, militaire hiërarchieën en staven, en het *samensmelten ervan in één geïntegreerd instrument*” (*The NATO Story*, blz. 99).

Is een dergelijke fusie mogelijk? Wat houdt het in — en waar zou het heen voeren? Zouden de Verenigde Staten bij zo'n integratie inbegrepen zijn?

Wat Europeanen erkennen nodig te hebben

Let eens op wat dit handboek van de NAVO over wat Europa nodig heeft te zeggen heeft:

„Indien de strijdkrachten en de ministeries van defensie van een zeker aantal Europese landen werkelijk geïntegreerd waren, zouden er grote bezuinigingen resulteren. Er zouden ook belangrijke psychologische voordelen volgen. Eén enkele Minister van Defensie zou het de Europeanen vergemakkelijken, grotere verantwoordelijkheid voor hun eigen veiligheid te dragen, en *zich minder op de Verenigde Staten te verlaten*. Hierdoor zouden ze zich minder afhankelijk voelen. Het zou Europa tevens helpen, de Verenigde Staten op technologisch gebied in te halen.

„Een dergelijke stap zou tevens vaart kunnen zetten achter het idee van een politiek verenigd Europa, de droom van vele Europeanen sinds de Tweede Wereldoorlog. In feite — en hier ligt de moeilijkheid — zou het niet eens mogelijk zijn, een Europees Ministerie van Defensie op te zetten, zonder tegelijkertijd een sterke gemeenschappe-

lijk politieke autoriteit voor het grootste deel van Europa in het leven te roepen, of de Euromarkt radicaal om te vormen om het als een dergelijke autoriteit dienst te laten doen. Het zou tevens eisen dat Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk hun bezit aan nucleaire afweermiddelen met anderen zouden delen.

„Ofschoon zo'n concept sommigen nog wel visionair aandoet, vertegenwoordigt het toch *één redelijk antwoord* op irriterende problemen die maar niet willen verdwijnen” (*The NATO Story*, blz. 99-100).

Maar nu is, met het aftreden van Charles de Gaulle, de grootste politieke hindernis voor de verwezenlijking van dit „visionair” begrip uit de weg.

West-Europa is in volle beweging met een nieuwe hoop op eenheid. Eén dag na de nederlaag van De Gaulle in het Franse referendum zei de Deense minister van Euromarkt zaken, Nyboe Andersen, dat de nederlaag van De Gaulle een wijziging met zich zou kunnen brengen in de houding van Frankrijk tegenover de Euromarkt, en dit „veel spoediger dan verwacht wordt, hoewel dit moeilijk dadelijk zal kunnen gebeuren, maar eerder *over een jaar of twee*.”

Wat er gebeuren zal

Maar de meest dramatische ontwikkelingen in het leven van de NAVO — en de meest *onvoorziene* — staan vlak voor de deur. Wat er met het Atlantisch Bondgenootschap in de komende paar jaren zal gebeuren, zal voor vriend en vijand een verrassing zijn. Het zal de loop van de wereldgeschiedenis — en tevens de verdere loop van *uw* leven — drastisch beïnvloeden.

Hoe verrassend het ook mag schijnen, de toekomst van Europa in de jaren zeventig is reeds onthuld. Deze informatie bevindt zich in de van tevoren geschreven nieuwsberichten van een onfeilbare nieuwsbron, die in de laatste 2500 jaren in geen enkele voorspelling gefaald heeft!

Deze nieuwsbron heeft u waarschijnlijk in uw eigen huis liggen. Heeft u er ooit aan gedacht, het stof van uw

(*Vervolgd op pagina 17*)

Het dilemma van de dubieuze dolfijn

Zijn DOLFIJNEN en walvissen geleidelijk ontstaan? De evolutietheorie beweert dat vissen longen ontwikkelden en het vasteland opglibberden. Daarna keerden — volgens die theorie — vele naar de zee terug, veranderden hun poten in vinnen, „ontwikkelden” een permanente olijke grijslach en werden dolfijnen en walvissen. Maar DEDEN ZE DAT WERKELIJK? Dolfijnen grinniken om zulke verhalen — en walvissen zijn er het bewijs van dat het allemaal maar visserslatijn is!

door Garner Ted Armstrong en Paul W. Kroll

EEN MAN aan het roer van een moterboot in de haven van Hokiango, Nieuw-Zeeland, zag vol verbazing een speelse tuimelaar kapriolen maken in het kielzog van z'n boot. Spoedig merkten vele andere schippers dat de dolfijn ook hun boten volgde — zij scheen op een eigenaardige manier door het geluid van hun motoren aangetrokken te worden.

Daarna begonnen zwemmers in de branding bij het badplaatsje Opononi de eenzame wijfjesdolfijn vrolijk zwemmend tussen hen in het ondiepe water op te merken.

Naarmate de dolfijn meer en meer met de badgasten vertrouwd raakte, begon ze met hen op te zwemmen en stond hen zelfs toe, haar te strelen en vast te houden. Ze scheen het meeste van kinderen te houden, deed mee aan balspelletjes, waarbij ze de bal ophaalde en met haar snuit teruggooide. Ze liet zelfs enkele van de kleine kinderen op haar rug rijden.

Het stadje Opononi noemde de eenzame wijfjesdolfijn „Opo”, en haar roem verspreidde zich door heel Nieuw-Zeeland en tenslotte over de hele wereld. Het plaatselijk hotelletje was maanden van tevoren volgeboekt, en de nieuwsgierigen kwamen van heinde en ver.

Kampeerders veroorzaakten verkeersopstoppingen omdat de menigten zo

groot werden. Het stadje vaardigde een speciale wet uit om het vriendelijke dier te beschermen, terwijl bij de ingang van het stadje een bord werd geplaatst met de mededeling: „Welkom in Opononi, maar probeer niet op onze vrolijke dolfijn te schieten!”

Van 1955 tot 1956 steeg de faam van het vriendelijke dier voortdurend, totdat ze op zekere morgen niet op kwam dagen. Kinderen maakten zich ongerust, en veel bezorgde mensen vreesden dat ze gedood of gewond was. Na uitgebreid zoeken werd haar aangespoelde lichaam tussen enkele rotsen gevonden.

De bevolking van de stad begroef Opo met een droevige, formele ceremonie; een grafsteen en monument ter nagedachtenis aan de vriendelijke dolfijn staan er nog steeds.

En dan was er „Pelorus Jack,” een bekende dolfijn die *dertig jaar lang* schepen en boten over Admiralty Bay, Nieuw-Zeeland, begeleidde. Veel toeristen wilden zo'n bootreis maken, enkel en alleen om even de dolfijn te kunnen zien. Een speciale wet werd uitgevaardigd om hem te beschermen.

De opmerkelijke intelligentie van dolfijnen

Door deze ervaringen met de vriendelijke dieren, die wij dolfijnen noemen, zijn de mensen tijdens de laat-

ste jaren tot de ontdekking gekomen dat tandwalvissen en dolfijnen tot de meest intelligente dieren behoren — ze worden door sommigen nog hoger dan paarden en honden aangeslagen.

Bezoekers aan de grote dolfinaria staan met open mond te kijken naar de kunstjes van dolfijnen in gevangenschap — maar hun dresseurs zijn nog méér verbaasd wanneer ze zien hoe snel dolfijnen iets begrijpen en hoe weinig tijd ze nodig hebben om iets te leren. Een beroepsdresseur, Wally Ross, zei eens: „Als je eenmaal met dolfijnen gewerkt hebt, lijken honden, paarden, olifanten en chimpanzees even dom als witte muizen”.

Dolfijnen spelen vele soorten spelletjes — springen in een gracieuze formatie uit het water — slepen honden in bootjes over vijvers, grijpen ringen, hijsen vlaggen en kunnen met een perfecte spiraal een voetbal vijftien tot twintig meter ver werpen!

Dolfijnen kunnen voorwerpen met grote nauwkeurigheid ergens naar toe gooien. Een tijd geleden toonde een groep dolfijnen in *Marineland*, Californië hun bekwaamheid door twintig zeldzame tropische vissen uit hun tank te werpen. Ze aten er geen van — ze wierpen ze alleen uit de tank die ze als *hun* eigendom beschouwden. En als klap op de vuurpijl bewaarden ze — nadat ze al de zeldzame vissen

één voor één in de toeschouwertribune geworpen hadden — de allerlaatste tot het juiste moment en lieten deze op het hoofd van de aquariumdirecteur neerkomen op het moment dat hij het bassin verliet!

Geleerden doen hun uiterste best de intelligentie van de dolfijnen te peilen — en staan steeds weer versteld van de dieren.

Geén caissonziekte, géén hoofdpijn, géén kortademigheid!

Maar dolfijnen worden voor veel meer doeleinden gebruikt dan amusement en vermaak.

De Amerikaanse marine maakte gebruik van een ruim twee meter lange dolfijn, „Tuffie” genaamd, als boodschappenjongen voor hun „man in the sea” programma, dat even buiten San Diego het onderwaterstation *Sealab II* onderhoudt.

Dolfijnen kunnen meer dan 300 meter onder de oppervlakte van de oceaan duiken, en weer omhoog komen zonder tijd aan decompressie te hoeven verspillen (iets wat voor een mens absoluut noodzakelijk is, omdat het ont-

staan van stikstofbelletjes in de bloedsomloop een afschuwelijke dood of blijvend letsel ten gevolge kan hebben). Ze kunnen met snelheden van meer dan 40 km per uur zwemmen, en voorwerpen tot 350 meter verwijderd door middel van onderwater sonarkliks opsporen. Ze kunnen ook gelijktijdig op twee verschillende frequenties verbindingen onderhouden.

Tuffie werd tijdens de *Sealab* experimenten getest door een duiker die zijn localisatiezoemer afzette en een nylon koord aan Tuffies plastic tuigje knoopte. De dolfijn bracht de lijn meteen naar een andere duiker, die, terwijl hij deed alsof hij verdwaald was, op 50 meter afstand in het ondoorzichtbare, schemerige water een zoemer had aangezet. (Zicht 3 meter.)

Toen de duikers in het *Sealab* voor periodes van 15 dagen meer dan 60 meter onder het wateroppervlak bleven, was Tuffie hun boodschappenjongen naar de oppervlakte. Hij droeg een plastic tuigje, bracht hun post in een waterdichte koker heen en weer en bracht gereedschap naar de duikers.

Dolfijnen zenden onderwater een serie klikken en fluitjes uit en als ze hun kop boven water steken piepen en krijsen ze. Momenteel proberen geleerden in Pasadena de manier waarop de dieren „praten” te ontcijferen door series opgenomen geluiden door computers te voeren om geluidspatronen vast te stellen, en te ontdekken *hoe* verschillende geluiden met bepaalde handelingen in verband staan.

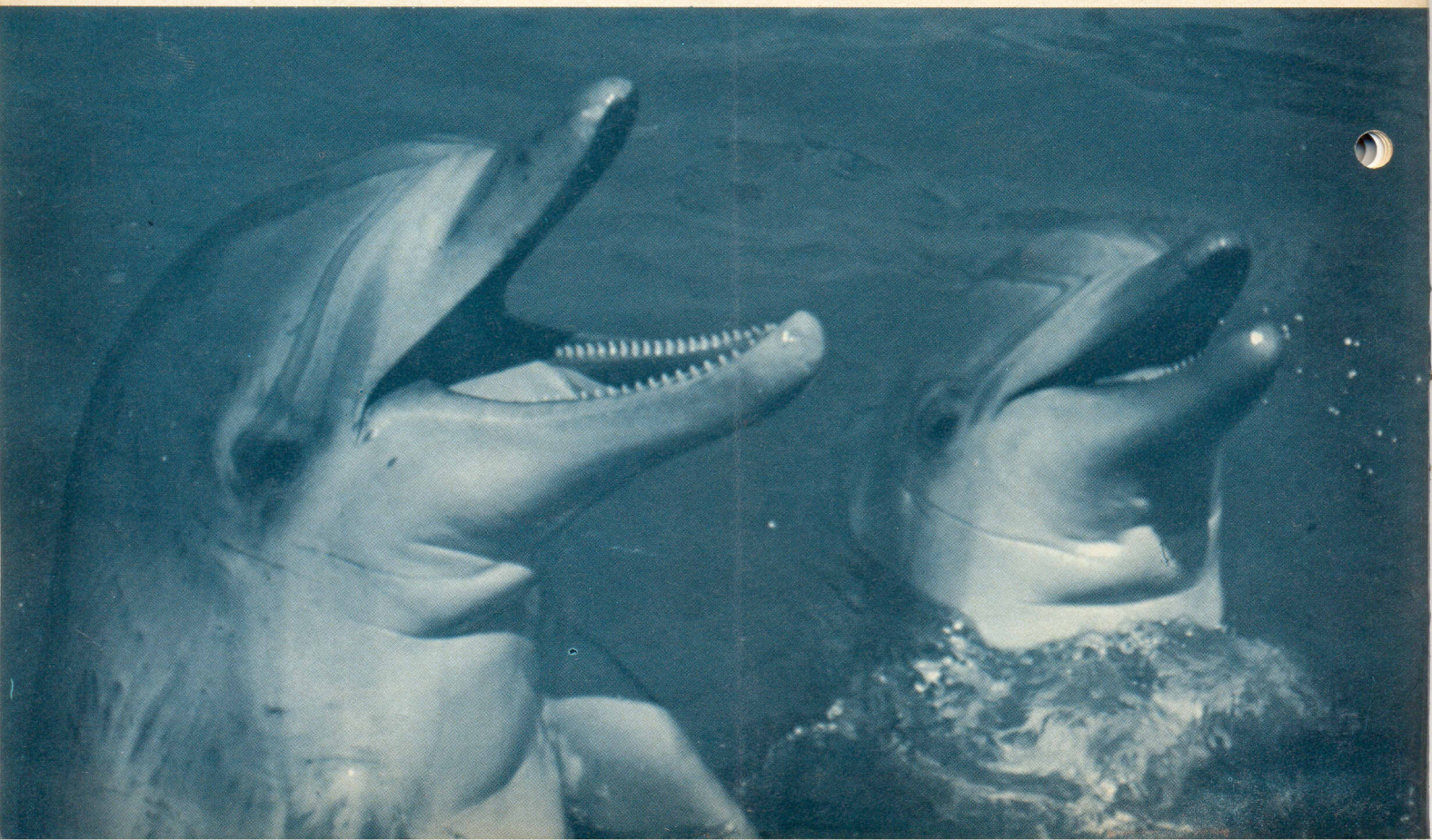
De sonar van de dolfijn is zo ingewikkeld dat hij de geluidsbundel, in tegenstelling met de door de mens gemaakte sonar, kan richten. De meeste door mensen gemaakte sonarsystemen gebruiken één zuivere toon—maar dat der dolfijnen bundelt de signalen in hoge en lage frequenties.

Dan nog iets — nog nooit is iemand erin geslaagd, de sonar van een dolfijn te storen.

Dr. Sidney Galler van het Amerikaanse bureau voor het onderzoek ter zee, zei: „Het echo-peiling systeem en het navigatievermogen van dolfijnen staat ver boven de meest ingewikkelde systemen die wij in onze moderne

Dartele dolfijnen drijven geleerden overal ter wereld in een dubieus dilemma.

Foto: Ambassador College; genomen in Marineland of the Pacific.

onderzeeboten gebruiken — en toch is het maar enkele ponden zwaar. Dit is een wonder van mikro-miniaturisatie!”

Van de sonar van dolfijnen wordt beweerd dat ze voor geen enkel ander systeem onderdoet — inclusief de echolocalisatie van vleermuizen. Maar de geleerden weten nog steeds niet HOE dolfijnen en walvissen zulke geluiden maken.

Ze hebben namelijk geen stembanden!

De tandwalvissen

Alle dolfijnen en walvissen zijn *zoogdieren*. Ze zijn warmbloedige, zuurstof ademende wezens die hun jongen levend „te water laten” en hen zogen — evenals alle andere zoogdieren. Maar walvissen worden in verschillende groepen onderverdeeld, gebaseerd op de wijze waarop ze voor het verkrijgen van hun voedsel zijn uitgerust.

De grote potvis heeft tanden, maar de enorme blauwe vinvis en groenlandse walvis daarentegen niet.

Het trekken van walvissen, hun eetgewoonten, hun vermogen enorme voorraden lichaamsvet op te hopen, hun ontzaglijke grootte en kracht, deze dingen dwingen respect en verbazing af voor deze monsters van al het levende.

Hun zeldzaam vermogen door het PIKDONKER van de diepten der oceanen te navigeren (op meer dan 300 meter diepte is er *helemaal* geen licht — alleen eeuwige *duisternis*) heeft walvisvaarders en geleerden verbaasd. Dolfijnen zwemmen over het algemeen niet dieper dan 300 meter — maar van de enorme walvissen weet men dat ze *veel* dieper gaan.

Heeft u er wel eens bij stilgestaan dat we tussen dieren leven, die in elk opzicht even verbazingwekkend, ontzagwekkend, schrikjagend of grappig zijn als de dieren die we als fossielen kennen?

De grootste dinosaurus valt in het niet naast de gigantische walvissen die nu in de oceanen rondzwemmen!

Maar denkt u zich eens in wat voor verhalen u zou horen als walvissen *alleen als fossielen* gevonden waren!

Is de reusachtige walvis *werkelijk* het gevolg van een evolutionele terugkeer naar de zee?

Kregen dolfijnen en tandwalvissen werkelijk het land aan hun „walleven”, en verwezenlijkten ze al die *opmerkelijke* veranderingen (waarvan er hier slechts enkele genoemd werden) om dolfijnen en walvissen te worden?

Dat probeert de evolutietheorie u op de mouw te spelden.

Maar walvissen en dolfijnen — die tot de merkwaardigste van alle levende wezens behoren — kunnen niet als een onvoorstelbare gril weggeredeneerd worden. Hoewel er over walvissen veel sterke verhalen geschreven zijn — die allemaal de moeite van het lezen waard zijn — kunnen deze verhalen niet tippen aan het visserslatijn over het verloop van hun zogenaamde „evolutie.”

Een knap staaltje (wal)visserslatijn

Aanhangers van de evolutieleer zeggen dat „het verleden van de walvis buitengewoon vaag is. We weten alleen dat eens . . . enkele nogal kleine, viervoetige landdieren een *reeks ongewoon snelle veranderingen* begon te ondergaan. Tijdens de, naar geologische maatstaven, vrij korte periode van 50 miljoen jaar, *leerden ze te zwemmen* inplaats van te lopen, en nakomelingen voort te brengen die direkt na de geboorte konden zwemmen” (*The Living World of the Sea*, William J. Cromie, blz. 268-269).

Maar dit is slechts een gedeelte van het fantastische verhaal. Later, zo gaat het vertelsel verder, verloren deze beesten hun oren en hun achterpoten — ontwikkelden een torpedovormig lichaam met een horizontale staartvin, verplaatsten hun neus naar de bovenkant van hun kop, verloren hun haar, veranderden hun stofwisseling, skeletbouw, aard en samenstelling van hun huid volkomen, vergrootten hun hersenen, veranderden hun zenuwstelsel, veranderden al hun spijsverteringsorganen, veranderden hun ogen, tanden en oren — en werden dolfijnen en tandwalvissen!

Maar *gebeurde dat werkelijk allemaal zo?* Kan het *bewezen* worden? Is er *fossiel bewijsmateriaal?* Zijn deze ideeën *nauwkeurig?* Hoe kunnen ze „*geleidelijk*” zulke drastische veranderingen ondergaan? Wat *veroorzaakte* die veranderingen?

Een overvloed van ontbrekend bewijsmateriaal

Als u aan een evolutionist zou vragen: „Bent u er *ZEKER* van dat dolfijnen en walvissen vroeger landdieren waren?” dan zou hij u waarschijnlijk antwoorden: „Maar natuúrlijk zijn we daar zeker van”! Als u dan zou vragen: „Maar heeft u hier enig *bewijs* voor?” zou zijn antwoord zijn . . . maar nee, laten we eerst eens enkele antwoorden op juist dit soort vragen aanhalen.

„Na zich aan het leven op het land aangepast te hebben, keerden de voorouders van dolfijnen, om redenen die niemand kent, naar de zee *terug*. Dit gebeurde ongeveer vijftig miljoen jaar geleden. Hoe dat landdier er precies uitzag *kan niemand met zekerheid zeggen*, omdat de ontbrekende schakels van zijn evolutie in de zee *verloren* zijn gegaan. Het *STAAT ECHTER VAST* dat het landzoogdier een langdurig aanpassingsproces moest ondergaan om weer aan het leven in het water te wennen” („Porpoises, Our Friends in the Sea,” Robert Conly, *National Geographic*, blz. 404-406, sept. 1966).

Wat denkt u hiervan? Hoe zou u het vinden, door dit soort „bewijsmateriaal” in een rechtszaak veroordeeld te worden?

Eerst vertelt men u, met positieve, definitieve bewoordingen, dat deze wezens werkelijk uit landdieren voortgekomen zijn. Wat voor *soort* landdieren? Weet niemand. Waar is het *BEWIJS?* Is er niet. Ontbreekt eenvoudig. Hoe kunnen ze dan zo *zeker* zijn? Nou ja, ze *weten* het nu eenmaal!

Eén evolutionist gaf toe: „Naarmate de oceanografische wetenschap toeneemt, bestaat de *mogelijkheid* dat we volledige gegevens over de evolutie van de geraamtes der walvissen op de bodem van de oceanen vinden. Tot die tijd liggen de gissingen verder uiteen dan de gissingen naar de evolutionele ontwikkeling van de mens” (*Man and Dolphin*, John C. Kelly, blz. 181).

Sta daar eens even bij stil. De ideeën omtrent de evolutie van de mens zijn, zo geeft men toe, *gissingen*. En sommige van die gissingen zijn wel erg gezocht. Maar, zo geven de evolutietheoretici toe, de gissingen wat de

„ontwikkeling” van walvissen in het verleden betreft zijn nog verder gezocht.

Dat loopt toch wel de spui(t)gaten uit — of zullen we zeggen de neusgaten!

Maar hoe „ontwikkelt” een ingewikkeld, „uiterst gespecialiseerd” (een uitdrukking waarachter evolutionisten hun verbazing over de prachtige veelzijdigheid van zo veel dieren wegmoffelen) dier zich? Hoe gaat evolutie in zijn werk?

De evolutionisten theoretiseren dat vrijwel ALLES gebeuren kan, zolang men maar over genoeg tijd beschikt. Maar produceren ontploffingen in een drukkerij het Groot Woordenboek? Produceren vrachtwagens, die ladingen stenen neerkiepen, schitterende herenhuisen, compleet met tapijten, elektrische apparaten, kroonluchters en oude meesters aan de muur? Produceren vuilnisbelten willekeurig schrijfmachines die dan toevallig de Grote Winkler Prins uittikken?

En toch zijn dit precies dezelfde argumenten die tegenwoordig in de klaslokalen van het hoger onderwijs aan-gevoerd worden!

Maar waarom kiezen evolutionisten zo'n moeilijke omweg wat hun gissingen over de „evolutie” van walvissen en dolfijnen betreft? Om de eenvoudige reden dat ze dat wel MOETEN om hun theorie getrouw te blijven.

Ziet u, de meeste (maar lang niet alle) evolutionisten beweren dat het leven in de zee ontstond. (Sommigen beweren dat het uit rotsspleten kwam; anderen zeggen uit verspreid voorkomende luchtbellen in de zee; anderen zeggen uit schuim, of uit „soep,” en weer anderen beweren uit „slib”.) Aangezien ze over het algemeen overeengekomen zijn dat het leven in de zee begonnen is, moeten ze wel volhouden dat alle vormen van leven „geleidelijk” hun weg vanuit de zee naar het land en naar de lucht gevonden hebben.

Maar zoogdieren, behorende tot de grote groep gewervelde dieren, die hun jongen levend ter wereld brengen en deze zogen — moeten lucht inademen. Vissen zijn ook van „lucht” afhankelijk, maar die wordt uit het water gefilterd door hun fantastisch ingewikkelde kieuwen.

Dus waren volgens de evolutionele

gedachtengang deze ademhalende, levendbarende zoogdieren van de diepte om zo te zeggen wel genoodzaakt de moeilijke weg te kiezen door zich eerst tot dieren geschikt voor het vasteland te ontwikkelen, en dan weer GEDEELTELIJK terug tot vis, maar met „behoud” van hun longen en hun methode hun jongen levend te baren en te zogen.

En het bewijs voor zulke fantastische ontwikkelingen?

Ontbreekt allemaal.

Het is er eenvoudig niet. De evolutietheorie weet niet welk soort „dier” of welk dier van wat voor soort fossiele resten (omdat ZULKE RESTANTEN NIET BESTAAN) zij tot de „voorouder” van deze zoogdieren der zee kan uitroepen.

Maar het enorme gebrek aan bewijs niettegenstaande houden zij door dik en dun aan hun fantastische geloof in zo'n theorie vast. Er is echter weer onenigheid onder de evolutionisten: „Van fossiele overblijfselen weten we dat de voorouders van alle walvissen landzoogdieren waren,” verklaart Rachel Carson in het boek, *The Sea Around Us*, op blz. 40. „Ze moeten wel roofdieren geweest zijn,” vervolgt de ingebeelde bewering, „afgaande op hun krachtige tanden en kaken. Vermoedelijk ontdekten ze tijdens hun strooptochten langs de delta's van grote rivieren of langs de stranden van ondiepe zeeën, een overvloed aan vissen en ander leven in de zee, en maakten er door de eeuwen heen een gewoonte van die verder en verder in zee te volgen.”

Maar is dit de waarheid? Gebeurde dat werkelijk?

Bewijs is er niet. Geen tussensoorten. Geen dier dat deels landdier, deels walvis is. Geen half-poot, half-zwempoot; geen geraamtes, geen fossiele afdrukken, geen bewijs hoe dan ook.

Een andere autoriteit verklaart: „TOT DUSVERRE ZIJN ER GEEN FOSSIELE OVERBLIJFSELEN VAN DE LAND-VOORVADER DER WALVIS ONTDEKT” (*Introduction to Historical Geology*, William L. Stokes, blz. 419-420, nadruk van mij).

Maar toch — ondanks het ontbrekende „bewijsmateriaal” — blijven evolutionisten zich aan hun geloof vastklampen. Een geloof in niets.

Ademhaling door het achterhoofd

Hoe halen dolfijnen en walvissen adem? Hoe ademen ze wanneer ze slapen? Waarom openen ze niet onbewust hun neusgaten, en inhaleren een teug zeewater?

Geleerden hebben ontdekt dat de centra voor de ademhalingsregeling in dolfijnen anders gesitueerd zijn dan in de mens of andere zoogdieren. De mens is voortdurend door een mantel van lucht omringd — dus ademt hij meestal automatisch (zonder zich bewust te zijn van een definitieve taak om adem te halen). Alhoewel het ademen bewust kan plaatsvinden, gebeurt dat toch meestal onbewust.

Maar hoe zit dat met de dolfijn? Het is niet meer dan logisch toe te geven dat een zuurstof-ademend wezen, dat in de zee leeft, bij elke ademtucht op de een of andere manier moet WETEN waar hij zich bevindt — anders zou het kunnen verdrinken! Hoe gaat het dan met slapen? En die diepe duiken?

Geleerden geven ronduit toe dat er nog heel veel is wat zij nog niet over de walvissen en dolfijnen weten! Zo weten ze bijvoorbeeld niet hoe walvissen, dolfijnen en zeehonden tot op diepten van enkele honderden meters kunnen duiken, zonder hiervan een ernstig geval van caissonziekte over te houden. Menselijke duikers kunnen dood gaan als ze snel van zo'n 70 meter diepte naar de oppervlakte komen, maar dolfijnen kunnen nog veel dieper duiken, en, zonder nadelige gevolgen, direct weer naar de oppervlakte terugkeren.

In een poging deze fantastische prestaties te verklaren, gaf een geleerde toe: „De simpele waarheid is echter dat we eigenlijk niet weten [hoe dolfijnen en walvissen zulke diepe duiken kunnen overleven], omdat het natuurlijk onmogelijk is een levende walvis op te sluiten en ermee te experimenteren, terwijl het bijna even moeilijk is, een dode walvis naar behoren te ontleden” (*The Sea Around Us*, Rachel Carson, blz. 41).

De verbazingwekkende manier waarop deze dieren hun ademhaling kunnen

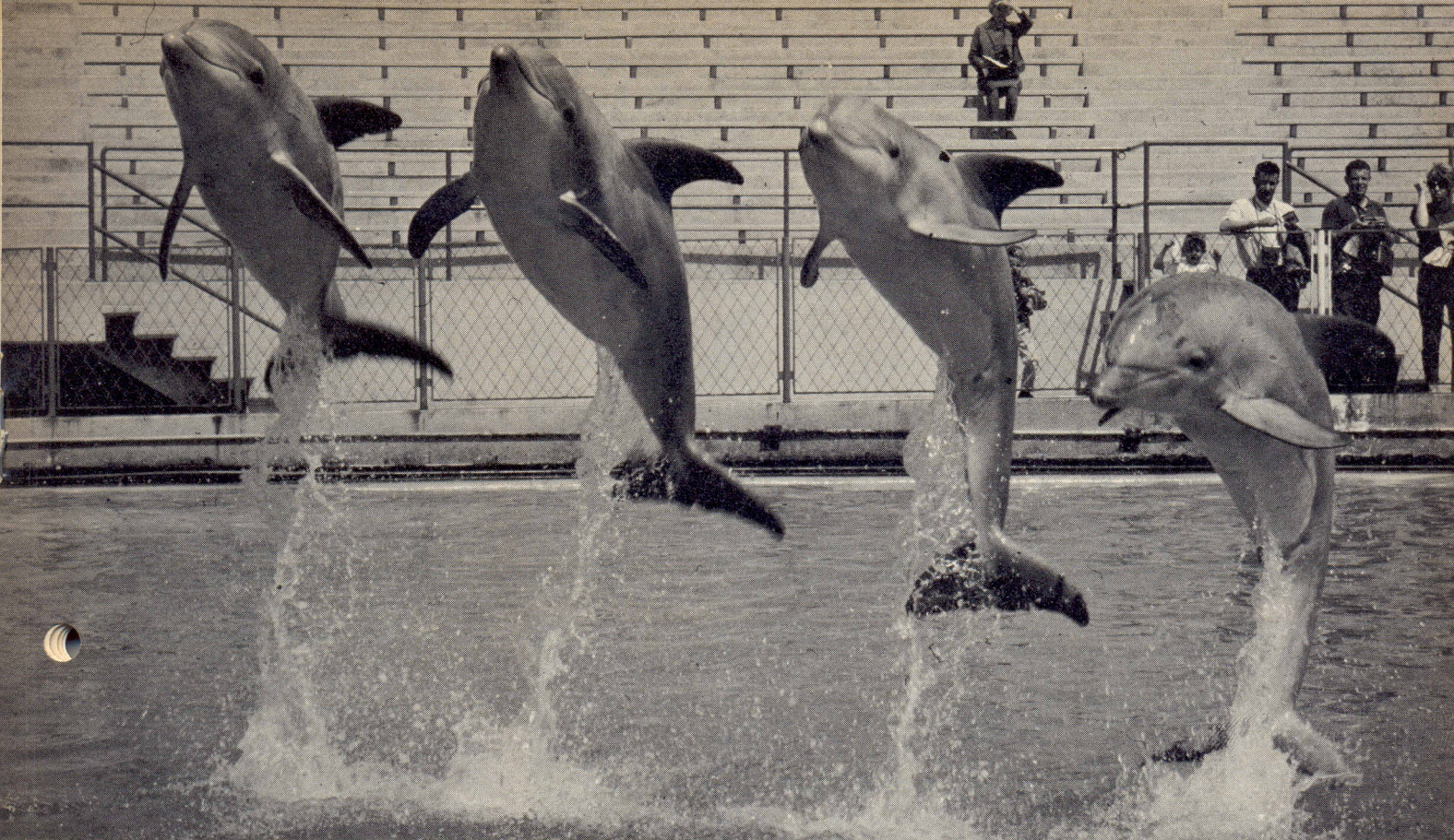

Foto: Ambassador College; genomen in Marineland of the Pacific

... en nu allemaal tegelijk! Vier tuimelaars springen in perfecte formatie uit hun natte element — een staaltje van wat een trainer met deze hoogst intelligente dieren kan bereiken.

regelen is zonder weerga in de hele schepping.

Geleerden zijn er *nog niet zeker van*, maar ze geloven dat de centra van waaruit de ademhaling geregeld wordt, *waarschijnlijk* in de hersenschors gelegen zijn — en niet zoals bij de mens in de hersenstam.

Als dit waar is, dan is ademhalen *altijd* een bewuste en vrijwillige daad voor dolfijnen — nooit een automatische. Tijdens een experiment was een dolfijn waarschijnlijk aan zuurstofgebrek in z'n bloed gaan lijden en werd hij in een bassin teruggeplaatst. Toen het dier probeerde te zwemmen kantelde hij op zijn zij, en hij leek niet bij machte normaal naar de oppervlakte te kunnen komen om adem te halen. Hij bracht een korte, schrille tweeledige hoge fluittoon voort, met een stijgende en dalende toonhoogte, die niet alleen door de waarnemers gehoord werd, maar ook op een band werd opgenomen.

De twee andere dieren in het bassin zwommen onmiddellijk naar de getroffen dolfijn, zwommen onder zijn kop, en duwden hem naar de oppervlakte zodat hij kon ademen. Hij haalde adem, dook weer onder, waarna een

kwetterend en fluitend gesprek tussen de drie volgde.

Ze zwommen om de beurt aan de rechterzijde van het zieke dier, en lieten hem zijn lichaam tegen het hunne drukken, zodat hij naar de oppervlakte kon komen om adem te halen!

Tijdens hun daaropvolgend ingrijpen in wat de dieren aan het doen waren, ontdekten de geleerden *nòg* een opzienbarend feit over dolfijnen. Ze haalden het zieke dier uit het bassin, en probeerden door zijn kop onder een hoek van 45 graden naar beneden te houden, water uit het spuitgat te laten lopen. Maar ze ontdekten dat dolfijnen uit vrije wil water uit hun longen *in hun mondholte* kunnen blazen (vergeet niet, dat hun neus in hun achterhoofd zit!), blijkbaar door het strottehoofd van de neus-keelholte los te koppelen! Tot op dat moment hadden geleerden ten onrechte aangenomen dat de luchtpijp en de slokdarm volkomen van elkaar gescheiden waren.

En hoe gaat het bij de geboorte?

Baby-dolfijnen worden *ONDERWATER* geboren — en moeten binnen enkele

le tellen hun eerste ademteug halen, net als menselijke babies dat moeten! Maar toch is er een belangrijk verschil! Babies snakken *automatisch* naar lucht, en het ademen wordt onmiddellijk een onbewuste handeling.

Maar met jonge dolfijnen staan de zaken anders.

Wanneer mamma dolfijn ze zachtjes naar de oppervlakte duwt, moeten ze op de een of andere manier *automatisch* hun splinternieuwe kleine neusgat op *precies het juiste ogenblik* openen en ademen, en het dan weer waterdicht sluiten voor de duik naast hun moeder.

ONMIDDELIJK moeten ze zich de *bewuste* gewoonte eigenmaken, perfect te ademen door hun neusgat juist *dán* te openen wanneer hun rugbult boven water komt, en het weer te sluiten even voordat het weer onder de oppervlakte verdwijnt.

Een seconde te vroeg — en het jonge dier zou verdrinken. Een seconde te laat, en hij zou hetzelfde lot ondergaan.

En baby-dolfijnen zogen ook onderwater. Naast hun moeder zwemmend, zuigen de kleine grinnikende diertjes aan de speciaal gebouwde onderwater

GEBOORTE EN ZOGING

Geheel anders dan bij andere zoogdieren komt eerst de staart van het jong uit het moederlijf tevoorschijn — een „stuitgeboorte“ dus! Maar voor een waterbewoner van het grootste belang, aangezien de „baby“ zou kunnen verdrinken, vóórdat het boven water zou kunnen komen om adem te halen! De eerste vastgelegde geboorte van een dolfijn vond in 1947 in *Marineland of Florida* plaats. De onderste foto laat zien hoe een dolfijntje gezoogd wordt.

Foto's: *Marineland of Florida*

tepels van hun moeder en zien op de een of andere manier kans *alleen* melk en geen zeewater binnen te krijgen.

Dat doet ons aan een andere verbluffende gewoonte van de dolfijnen denken.

Wat geleerden niet weten!

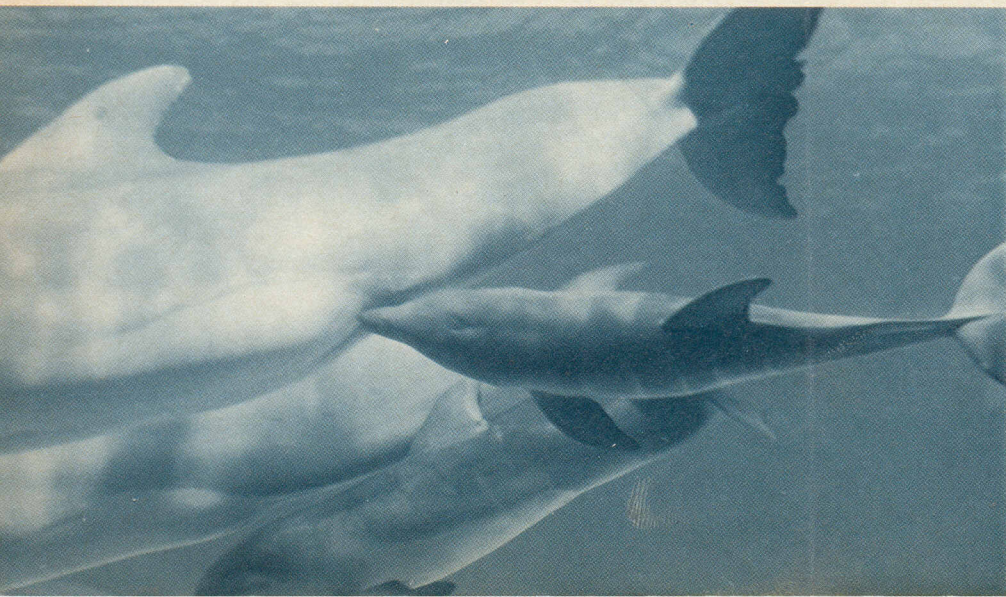
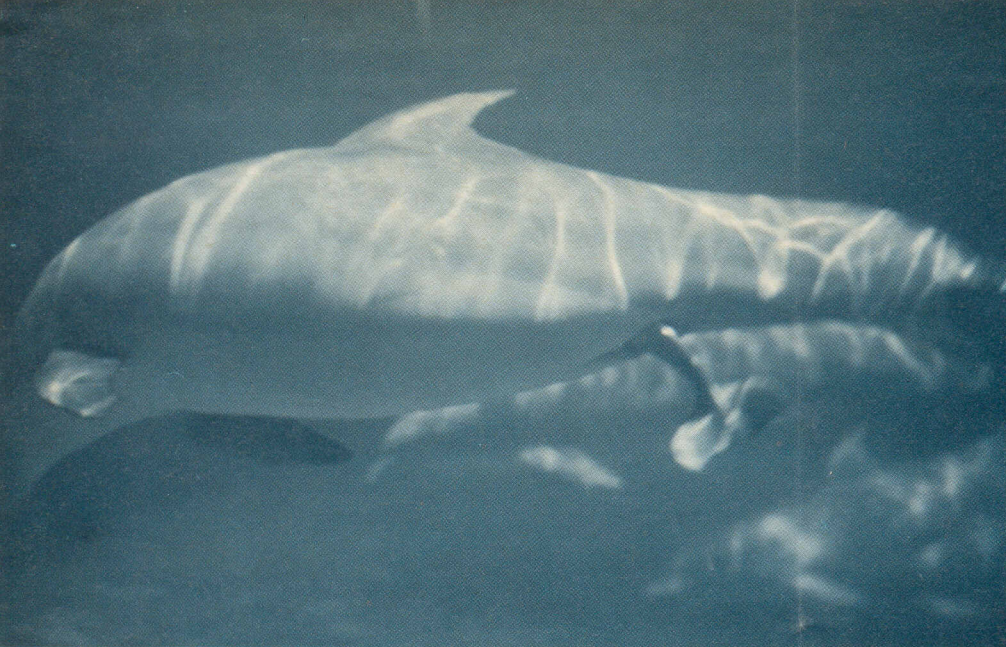
Geleerden hebben zich afgevraagd *hoe dolfijnen water drinken!* Sommigen van hen denken dat de dieren alleen water binnenkrijgen door het vlees van vissen te eten; anderen hebben zich afgevraagd of ze feitelijk zout water inslikken, en dit daarna op de een of andere manier door de spijsverteringsorganen ontzilten.

Weer anderen hebben zich afgevraagd of het op de een of andere manier door de huid van het dier gefiltreerd wordt.

Wat men van dolfijnen *niet afweet* is feitelijk vrij aanzienlijk!

De geleerden weten wel, dat dolfijnen en walvissen trekken. Maar **HOE** gebeurt dat?

Niemand weet het zeker. Sommigen denken dat ze werkelijk door zon, maan en sterren geleid worden als ze trekken, en op de een of andere manier het ingewikkelde en moeilijke probleem oplossen van het krijgen van een door waternevel belemmerd uitzicht op ver verwijderde sterren, met ogen die meer geschikt zijn voor het zien onder dan bóven water — hoewel het gezichtsvermogen van een dolfijn in beide elementen **UITSTEKEND** is — of door misschien een vervormd beeld van

slechts *enkele* sterren door het water op te doen.

Anderen veronderstellen dat hun migratie afhangt van dieptepeilingen, aard van de oceaانبodem, oceaanstromingen, temperatuur van het water, plankton, de smaak van het water of het zoutgehalte.

In werkelijkheid wil dit alleen maar zeggen dat ze er geen idee van hebben, *hoe* dolfijnen en walvissen trekken.

Geleerden vragen zich af hoe intelligent dolfijnen eigenlijk wel zijn. Het idee is bijvoorbeeld door iemand geopperd dat dolfijnen een soort van „nomadische cultuur” hebben en mogelijk zelfs *vissen* voor voedsel op hun reizen *voor zich uitdrijven!*

Aangezien een baby-dolfijn niet gespeend is voor het 18 tot 21 maanden oud is, geloven geleerden dat de babies gedurende deze tijd *veel* dingen van hun moeders leren en dat hun grote hersenen (er is nog geen walvis gevonden waarvan de hersenen kleiner waren dan die van een mens) in staat zijn een verbazende hoeveelheid kennis te verzamelen, gebaseerd op moeders gesnater, haar fluittonen, gebaren, lichaamsbewegingen en manier van doen.

Hun gezichtsvermogen is verbazingwekkend. Om het effect te vermijden, dat u zou ondervinden als u in het zwembad onder water door een duikersbril *omhoog* keek (u zou alleen een vervormde weerspiegeling zien, behalve direct boven uw hoofd), steken dolfijnen hun koppen helemaal boven het water uit en kijken alle kanten op. Hun gezichtsvermogen is even goed *IN* het water als er *BUITEN*.

Geleerden vragen zich af of dolfijnen een bijzonder gevormd hoornvlies hebben, namelijk anders gevormd in het midden dan aan de rand. Ze weten *wel* dat het regenboogvlies een sluier heeft, die, zodra er helder licht op valt, een U-vormige spleet vertoont. Deze spleet zou boven water worden gebruikt, maar onder water zou deze sluier opgetrokken worden naarmate het licht afneemt, waardoor het middelpunt van het hoornvlies onder water zich op dezelfde „gele vlek” (het gedeelte in het oog dat scherp zien mogelijk maakt) kan instellen.

Beheersen dolfijnen hun hoornvliezen door spiertjes? Misschien wel. Men

is van mening dat het hoornvlies zich door spierwerking langs de vrije rand rondom het kraakbeenomhulsel afwisselend boller en platter kan maken, daar het dier een uitzonderlijke beheersing over de oogbol heeft, waardoor hij omhoog, omlaag, naar voren en naar achteren kan kijken.

Het hoornvlies, zo geloven geleerden, zou ook een zeer ingewikkeld met water gevuld zakje kunnen zijn, dat, door zich afwisselend strak te trekken en te ontspannen, volkomen in staat zou zijn zich in de twee totaal verschillende media — lucht en water — volkomen scherp in te stellen!

Maar ze weten het niet zeker!

En de huid van een dolfijn is opmerkelijk! Heeft u weleens geprobeerd met een tuinslang een deurmat of een stuk oud tapijt schoon te spuiten? Het resultaat is dan dat het water nagenoeg niet verstuift!

Geleerden hebben ontdekt dat dolfijnen een merkwaardige, uit vele lagen bestaande huid hebben, waarvan een gedeelte geheel van *water doortrokken* is dat hen in staat stelt zich *veel* sneller door het water voort te bewegen. De Amerikaanse marine denkt er over bij wijze van proef de rompen van hun onderzeeërs met een huidachtige stof te bedekken, waardoor nog grotere snelheden bereikt kunnen worden.

Het dilemma van de dubieuze dolfijn

Maar laten we nu de klok eens terug draaien. Heel, heel ver terug — zelfs verder dan de evolutionisten in hun stoutste dromen ooit voor mogelijk gehouden hadden. Laten we vooral voldoende tijd in acht nemen — laten we dus zover terug gaan dat het onmogelijk is het aantal jaren in cijfers uit te drukken.

Vergeet niet dat er genoeg genetische veranderingen moesten plaatsvinden, om een *EERSTE* ervaring voor een verre voorvader van de dolfijnen mogelijk te maken. Er moet in de geschiedenis van het dolfijnendom die bewuste *EERSTE* keer geweest zijn, dat sommige van deze schepsels eenvoudig *niet* naar het land terugkeerden.

In onze verbeelding zien we dus Dubber, de droefgeestige dolfijn, diep-zinning delibereren of hij zonder te

verdrinken in het zilte nat kan duiken.

Dubber is de kluts kwijt. Zijn voorouders hadden door geweldige genetische veranderingen (zo wil het verhaal tenminste) kans gezien hun poten voor vinnen te verwisselen, hun haar te verliezen en te vervangen door een fantastisch ontworpen huid die uit drie lagen bestaat, het water opzuigt en de snelheid vergroot; hun neus naar het achterhoofd te verplaatsen, hun hele stofwisseling, diëet, beenderstelsel, voortplantingsorganen, hersengrootte, ogen, longen, zenuwstelsel en stem te veranderen.

Dubber heeft het ondanks de miljoenen tragedies, die hem tot dit dubieuze dilemma gebracht hebben, voor elkaar gekregen deze kenmerken te verkrijgen.

Ziet u, miljoenen van zijn voorouders verdronken steeds omdat hun genetische structuur niet geheel veranderd was. Ze raakten doorweekt met water, dat door hun haar werd opgenomen, en doordat hun nog niet voldoende ontwikkelde zwempoten (het waren eigenlijk nog poten met klauwen) hen niet vlug genoeg naar de oppervlakte terug konden bewegen.

Tallozen verdronken in het ondiepe water toen ze probeerden door hun nieuwe neusgaten bewust adem te halen. Miljoenen babies verdronken herhaaldelijk toen ze onderwater geboren werden en direct liters water door de bovenkant van hun kop naar binnen zogen.

Miljoenen andere stierven omdat ze nog dieper achter een snel wegzwemmend maaltje vis probeerden aan te duiken. Ze doken dan tot meer dan 200 meter en vielen bij het weer naar boven komen ten prooi aan hevige aanvallen van caissonziekte, doordat zich stikstofbelletjes in hun bloed hadden gevormd.

In werkelijkheid hebben zulke schepselen nooit bestaan.

Dubber bestaat óók niet, omdat zijn voorouders allemaal omgekomen zijn.

Maar laten we onze verbeeldingskracht nog eens de vrije loop laten!

Dubbers reis

Dubber weet dat er een grote reis ophanden is. Zijn nieuwe erfelijk-

heidsfactoren hebben hem aangespoord. Zijn instinct vertelt hem dat hij om deze epische reis te overleven, behoorlijk moet zijn uitgerust (hij heeft eindelijk besloten zo'n 13 000 km over de onafzienbare zeeën te trekken). „Heb ik nu alles”, peinst Dubber (figuurlijk dan) bij zichzelf; „Kompas? Kaarten en tabellen? Dieptepeilingen? En hoe zit het met de berichten over plankton, visgebieden, de enorme verzameling meteorologische kennis, sterrenkunde en de informatie over stromingen, getijden, zoutgehalte en smaak van het water. En hoe kan ik de sterren door een nevel van opspattend zout water waarnemen?”

Dubber staat in dubio.

Maar een eigenaardige, door evolutie overheerste genetische dwang (wellicht hetzelfde gevoel dat sommige studenten ondergaan bij het lezen van soortgelijke verhalen die in een meer geleerde taal zijn gesteld?) heeft de dubieuze dolfijn te pakken.

Hij haalt nog eens diep adem en duikt dan in het zilte nat.

Terwijl hij regelmatig voor lucht boven water komt, zwemt hij vrolijk voort. Hij heeft nu een tamelijk doeltreffende manier van ademen ontwikkeld door uit te ademen op het moment dat zijn nieuwe neus, die op zijn achterhoofd zit, juist vrij van het water komt en weer vlug in te ademen voordat zijn voortgaande beweging hem weer onder water voert.

Hij zwemt kilometers aaneen. Hij krijgt een verschrikkelijke dorst. Tenslotte was dat laatste maaltje sardientjes nogal een hartig hapje! Een slok water zou best smaken! Maar *WACHT EENS even!* Hij was vergeten dat hij, zoals het *iedere* zichzelf respecterende deels dolfijn, deels viervoeter betaamt, altijd gewend was geweest zich voor een dronk lekker zoetwater aan land te begeven!

En arme Dubber was vergeten dat zijn genetische samenstelling hem niet toestond zout water te drinken!

Hij perste zijn hoornvliezen samen om ze voor te bereiden boven water te kunnen zien en stak na een paar krachtige slagen met zijn splinternieuwe horizontale staart zijn kop uit de golven om eens rond te kijken.

Niets te zien. Alleen de oneindige uitgestrektheid van de oceaan. Zee en nog eens zee. Al dat water en geen druppel geschikt om te drinken! Zijn ontziltingsapparatuur is nog niet tot ontwikkeling gekomen!

In paniek zwemt hij in steeds grotere kringen rond. Hijgend en snakkend naar water kijkt hij telkens naar de kust uit.

De uitputting nabij drinkt hij ten lange leste een paar liter zoutwater. Dan sterft hij onder vreselijke pijnen zodra zijn op zoetwater afgestelde maag en lichaam al dat zout in zich opnemen.

Dezelfde moeilijkheden zouden op *alle* fantastisch ingewikkelde eigenschappen van dolfijnen en walvissen van toepassing kunnen zijn.

Maar laten we toch *logisch* blijven.

Zou het mogelijk *KUNNEN* zijn, dat zulke prachtig ontworpen, volmaakt gevormde, bijzonder ingewikkelde dieren zo maar „ontstonden”?

Vergeet niet dat *als* de evolutietheorie ook maar enigermate houdbaar is, ergens, op welke manier dan ook, de *eerste* „voorhistorische” dolfijnen zee hebben gekozen. Wat zou u ervan zeggen als er *TWEE* tegelijk vertrokken? En hoe moet het met een geschikte ligging en hoedanigheid van de voortplantingsorganen (waar we in dit artikel nog helemaal niet aan toe zijn gekomen) en al de fantastische dingen, die u over dolfijnen geleerd heeft?

En denk er nogmaals om: die *allereerste* trek, die *allereerste* duik in de diepte; die *allereerste* poging een maaltje vis te vangen; het *allereerste* gebruik van zeewater; de *allereerste* onderwater geboorte; de *allereerste* bewuste beheersing der ademhaling — dit alles en nog talloze andere „*premières*” moesten allemaal op *hetzelfde tijdstip* plaatsvinden! Op *hetzelfde moment* dat de eerste dolfijn ging zwemmen!

Maar denkt u dat geleerden achter deze fantastische vermogens een groots DENKVERMOGEN en PLAN zien? En valt hun het groots ONTWERP en de ingewikkelde SCHEPPING op? Zijn ze met *EERBIED* vervuld voor het grote brein, dat nodig was om deze geweldige dieren *voort te brengen* en in *werking* te stellen?

Helemaal niet. Ze zien alleen het

scheppel — niet de Schepper. Ze zien slechts de materiële schepping — niet Wie haar heeft voortgebracht, ontworpen en Wie haar bestuurt en onderhoudt!

Maar toen God de mens Job wilde *vernederen* wees Hij hem op de ontzagwekkende kracht van de grote monsters van de diepten der oceanen en vroeg aan Job zichzelf te vergelijken met Gods machtige schepping! Toen Job deze schepselen aanschouwde *verafschuwde* hij zichzelf en deed boete in stof en as! Tenslotte zag hij de *ALMACHTIGE GOD*, die al het leven had *ONTWORPEN, GESCHAPEN en VOORTGEBRACHT* en begon zichzelf in plaats van met andere mannen te vergelijken, te beschouwen als volkomen waardeloos en nietig in vergelijking met God.

Maar helaas schijnt dit sommige mensen niet te overtuigen.

Degenen onder ons die verstandig genoeg zijn het te erkennen, horen van de schepping om ons heen te leren dat God *WEL BESTAAT*. We horen samen met David uit te roepen: „Hoe talrijk zijn uw werken, O Heer, Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt, de aarde is vol van uw schepselen.

„Daar is de zee, groot en wijd uitgestrekt, waarin gewemel is, zonder tal, kleine zowel als grote dieren” (Psalm 104:24, 25).

De zeeën wemelen eenvoudig van wonderbaarlijke werken van God — waarvan de dolfijn en de walvis er slechts twee zijn.

U leeft in een *ordelijke* en door *wetten* geregelde wereld. De levende planten, de kringloop van het leven, de levensgemeenschappen in de zee en in de grond onder uw voeten — de levende wezens die zo verbluffend complex, zo volkomen geschikt voor elk van hun taken zijn, en in zo'n volkomen harmonie in deze wereld van uitbundig leven bestaan — zij volgen allemaal bepaalde patronen, vervullen bepaalde specifieke, afgebakende behoeften, en volgen wetten.

Het enige wetteloze wezen dat u kent in deze hele op wetten gebaseerde schepping is de *MENS*.

De wetteloze mens, die God haat en verwerpt, die zo dringend zijn

(*Vervolgd op pagina 16*)

WAT ZE VAN HUN OUDERS HOREN TE LEREN

Wat moeten jonge mensen van Vader en Moeder leren? Hoe strookt dit met wat hun momenteel geleerd wordt?

door Dr. Eugene M. Walter en Rodney L. Beemer

DE KLOOF tussen de generaties is een van de grimmige realiteiten van onze tijd. Ruimschoots de helft van de wereldbevolking is jonger dan 21 jaar. En een groot gedeelte van hen is tegenwoordig in opstand.

Waarom in opstand?

Omdat de jongeren zich tegenwoordig *verraden voelen* door de drie traditionele karaktervormende en levensbepalende instellingen van de samenleving: het gezin, de school, en de kerk.

Maar het lijkt of ze zich vooral door het gezin te kort gedaan voelen. En maar al te vaak zijn daar gegronde redenen voor!

Het gezin betekent voor elk kind de eerste vorm van gezag, comfort, bescherming, veiligheid en warmte — ongeacht ras, kleur of nationaliteit. Toch is over de hele wereld het gezin als het traditionele bolwerk voor gezagsnormen snel aan het verdwijnen.

Wat jonge mensen NIET bijgebracht wordt

Laten we nu eens de resultaten van een onlangs onder 200 studenten gehouden statistisch onderzoek bekijken.

Deze studenten kwamen uit alle delen der VS en staken, wat universitaire bekwaamheid betreft, over het algemeen boven de middelmaat uit. Over het algemeen lag het peil van de training die zij thuis op het gebied van moraal en karakteropbouw ontvangen hadden, waarschijnlijk ook ver boven het nationale gemiddelde. Maar let eens op wat hun ouders hun geleerd hadden — of beter, *niet* geleerd hadden:

— Een ontstellende 91% van hen zei

dat hun ouders hun absoluut geen richtlijnen betreffende omgang met het andere geslacht gegeven hadden.

— 74% gaf toe dat hun eerste sexuele voorlichting afkomstig was uit schunnige bronnen, van even oude vrienden of dat ze die zelf op de een andere manier opgedaan hadden. En 43% zei over dit onderwerp *helemaal geen* onderricht van hun ouders gekregen te hebben.

— Slechts 14% verklaarde dat hun ouders hen het eerst over sex ingelicht hadden, en dat ze daarna door hen verder voorgelicht werden.

Zouden deze toestanden, miljoenen malen vermenigvuldigd, soms iets te maken kunnen hebben met de snel stijgende statistieken van onwettige kinderen, geslachtsziekten, tiener huwelijken en echtscheidingen?

— Op het gebied van persoonlijke en culturele gewoonten, gaf 82% toe dat ze weinig of geen inlichtingen of waarschuwingen gekregen hadden wat drinken, roken, drug-gebruik en bioscoopbezoek betreft. 87% betreurde het feit dat ze van hun ouders zo weinig over culturele dingen geleerd hadden. 78% zei dat hun ouders zelfs niet de moeite genomen hadden, hun de meest fundamentele begrippen van goede manieren bij te brengen!

— Ontwikkeling van hun persoonlijkheid? *Een luttel 10 procent* zei dat hun ouders hun werkelijk wat waardevol advies en goede richtlijnen betreffende hun persoonlijkheid gegeven hadden.

Is het ooit bij u opgekomen dat deze cijfers mogelijkwijs een aanwijzing zouden kunnen zijn waarom zo'n groot

gedeelte van onze jeugd opzettelijk slordig is wat hun kleren, verschijning, persoonlijke gewoontes en manieren betreft?

— Op financieel gebied zei 83% van de 200 studenten dat hun ouders hun in het geheel geen richtlijnen voor het besteden van geld gegeven hadden.

Velen van diezelfde ouders gaven hun kinderen praktisch alles waar ze om vroegen. Toch gaven ze niet genoeg om hun kinderen om hen te leren met geld om te gaan.

— 51% van de ondervraagde studenten zei dat hun ouders hen weinig of geen onderricht gegeven hadden over *hoe* ze hoorden te werken.

Wanneer we dit tot het nationale niveau uitbreiden, kan er dan soms verband bestaan tussen dit gebrek aan training en het feit dat het tegenwoordig zo moeilijk is *verantwoordelijke* hulp te krijgen — zelfs voor de meest eenvoudige baantjes?

— 77% verklaarde van hun ouders totaal geen vorming ontvangen te hebben om hedendaagse kwesties of wereldproblemen te evalueren. Blijkbaar werd aangenomen dat de kinderen deze kennis op school opdeden.

Maar in wat voor soort student en burger denkt u dat iemand met zo'n training — of eerder het *gebrek* eraan — zich zal ontpoppen? Kijkt u maar om u heen. Het antwoord is maar al te zeer voor de hand liggend.

Deze ontstellende feiten werden niet door cynische studenten met een protesterende en rebellerende houding gegeven. De meeste — zo niet alle — studenten die bij dit onderzoek betrok-

ken waren, hielden veel en oprecht van hun ouders, en probeerden hen naar beste vermogen te eren. Ze waren bijzonder erkentelijk voor wat hun ouders hun *wel* geleerd hadden. Maar tevens gaven ze de schokkende tekortkomingen van hun opvoeding thuis eerlijk weer.

En waarom hadden hun ouders hun zo weinig geleerd? Gedeeltelijk kwam dat waarschijnlijk omdat die door *hun* ouders zo weinig onderwezen waren geworden. Dit doet echter niets af aan het feit dat het niet zo hoefde — en hoeft — te zijn.

Waarschijnlijk *denken* de meesten van deze ouders dat ze hun kinderen veel beter geïnstrueerd hadden dan dat in werkelijkheid het geval was.

Wat studenten geleerd zouden willen hebben

Laten we nu dit probleem even uit een ander oogpunt bekijken. Wat zijn naar de mening van de tegenwoordige jeugd de belangrijkste dingen die hun ouders hen hadden *kunnen* leren?

Dezelfde 200 studenten beantwoordden deze vraag. Hun antwoorden hielden rekening met het feit dat wat ze geleerd *hoorden* te hebben, niet noodzakelijk dat was wat ze geleerd *wilden* worden, of wat ze toen ter tijd belangrijk gevonden zouden hebben. In retrospectief erkenden zij wat hun ouders met het oog op de toekomst hadden moeten zien en toepassen.

Bijna unaniem plaatsten zij boven aan de lijst als de meest waardevolle kennis die zij gekregen zouden kunnen hebben, de kennis van de juiste manier van uitgaan en verkering met de andere sexe en voorlichting betreffende het *juiste gebruik van sex*.

Op de tweede plaats stond het verlangen naar richtlijnen en advies voor het ontwikkelen van een aangename persoonlijkheid.

Het derde meest waardevolle gebied waarop onderwijs noodzakelijk werd geacht was dat van karakterontwikkeling en *zelfdiscipline*.

Een verlangen naar grotere maatschappelijke wijsheid en *beschaving* volgde hierop.

Hoe te werken en *verantwoordelijkheid* op zich te kunnen nemen gaf men op als het vijfde meest waardevolle

UITZENDTIJDEN

De WERELD VAN MORGEN

EUROPA

In het Engels —

RADIO MANX — 188 m (1594 kHz) middengolf — zondag: 14.45 en 19.45; maandag t/m zaterdag: 10.30 en 19.30 — ultra korte golf 89 MHz — zondag: 19.45; maandag t/m zaterdag: 19.30.

In het Frans —

RADIO LUXEMBURG — 1293 m, lange golf, maandag: 5.30; dinsdag, vrijdag: 5.15; donderdag: 5.10.

EUROPA NR. EEN — Felsberg, Saar, Duitsland — 1647 m, (182 kHz) zondag: 1.00 en 5.52; woensdag, zaterdag: 5.37.

In het Duits —

RADIO LUXEMBURG — 49 m, (6090 kHz) kortegolf en 208 m, (1439 kHz) middengolf — zondag: 6.05; maandag, dinsdag en vrijdag: 5.00.

ZUID AMERIKA

In het Engels —

RADIO ANTILLEN — Montserrat, W. I. (930 kHz) 18.30 dagelijks.

RADIO SURINAME — Paramaribo — (725 kHz) dagelijks tussen 10:00 en 13:00 of tussen 19.00 en 20.30.

Indien u in het buitenland woont en het WERELD VAN MORGEN-programma wilt ontvangen, schrijf ons dan om een lijst met de meer dan 240 stations waarover wij uitzenden.

aspect van hun opvoeding waarin hun ouders hun onderwezen zouden kunnen hebben.

De gave met anderen van gedachten te kunnen wisselen, eerbied voor gezag, evenwichtigheid, enz. werden verder vermeld, doch niet zo vaak. De meeste van deze bijkomstige punten waren verwant aan de eerdergenoemde vijf hoofdpunten.

Deze zijden van het leven die deze studenten van zoveel belang achtten voor hun geluk, welzijn en succes — en die maar al te vaak door het hoger onderwijs niet onderwezen worden — heeft men al jaren lang als een belangrijk onderdeel van het opvoedingsprogramma van het Ambassador College onderwezen.

Maar wat is het een ramp dat jonge mensen naar de universiteit moeten gaan teneinde fundamentele principes, die hen thuis al bijgebracht hadden

moeten worden, te gaan leren. En wat jammer dat deze uiterst belangrijke principes meestal in het hoger onderwijs ontbreken. Feitelijk bieden weinig of geen universiteiten of hogescholen, op de drie scholen van het Ambassador College na, volledige training aan in *al* deze uiterst belangrijke gebieden.

En wat heeft dit alles met *u* te maken? Heel veel! U kunt toegang krijgen tot dezelfde kennis die de studenten aan het Ambassador College onderwezen krijgen — en u hoeft niet eens als student ingeschreven te staan om dit te ontvangen.

Als u nog jong bent en de Engelse taal beheerst, schrijf dan vandaag nog om ons gratis, aantrekkelijk geïllustreerde boekje over *Modern Dating*.

Begin *nu* de geheimen voor een succesvol leven te leren kennen!

DE DUBIEUZE DOLFIJN

(Vervolg van pagina 14)

eigen problemen wil oplossen, zijn *eigen* weg naar vrede wil vinden en de juiste resultaten wil bereiken hoewel hij de *verkeerde beginselen* volgt!

Waarom heerst er tegenwoordig zo'n hardnekkig, ijdel geloof in evolutie? Om de eenvoudige reden dat een man van de wetenschap of een gedesillusioneerde, sarkastische jonge student, die evolutie studeert, niet door „Natuurlijke Teelkeus” geleerd wordt hoe hij *HOORT TE LEVEN*. De evolutietheorie maakt niet met luide stem het verhaal van menselijk falen openbaar, noch wijst het ons op ongelooflijke *ZONDEN* of *gebiedt* het ons hoe te *gehoorzamen*!

En deze wereld wil een zwijgende God. Het wenst een *dode* God. Het wil wèl een „Eerste Oorzaak” die misschien het evolutionaire proces op gang bracht, maar niet de *WARE GOD VAN DE BIJBEL*!

Maar *UW GOD BESTAAT WEL!* De God van de Bijbel, de Vader van Jezus Christus van Nazareth *LEEFT!* Christus *leeft!* Hij zal over *U* regeren, ja *u*, en dat in de *nabije* toekomst.

Wilt u nu uit vrije wil uw knieën buigen? Of zal Hij u dan op uw knieën moeten *dwingen*?

NAVO

(Vervolg van pagina 6)

Bijbel af te blazen, om te zien wat er eigenlijk in geschreven staat?

Dit reeds te lang genegeerde Boek laat ons zien dat een Verenigd Europa — op economisch, militair, politiek en zelfs op *godsdiens* gebied geïntegreerd — heel spoedig een feit zal worden. Het kondigt zelfs aan hoeveel naties of groepen van naties in dat bondgenootschap opgenomen zullen zijn. Dat aantal zal niet zes, maar *tien* bedragen (Openb. 17:12). Daaronder kunnen zich sommige naties bevinden, die op het ogenblik geen NAVO-leden zijn. Andere naties, die zich momenteel onder de 15 leden van de NAVO bevinden, zullen kennelijk géén deel van dat bondgenootschap uitmaken. Welke bijvoorbeeld?

Onder andere de Verenigde Staten, Canada, en mogelijk ook Engeland, zullen buitengesloten worden!

In het nummer van 25 april 1969 van het Amerikaanse tijdschrift *Life* schreef de hoofdredakteur: „De NAVO is de politiemacht van West-Europa; het is niet te identificeren met West-Europa. Een coalitie die landen zoals de VS, Canada, IJsland, Griekenland en Turkije insluit, is *niet de geschiktste geografische en geestelijke bouwsteen* voor een Europese integratie op lange termijn.”

Een verenigd Europa: goed of niet?

Op het eerste zicht doet het uitsluiten van de Engelssprekende naties niet al te catastrofaal aan. Hebben de VS en Engeland het Europese vasteland niet voortdurend ertoe aangespoord, een meer actieve rol in haar eigen verdediging te spelen? En zou een verenigd en onafhankelijk Europa — van eigen kernwapens voorzien — niet altijd aan hun zijde staan in de strijd tegen het communisme? Zo redeneert men!

Maar zijn Engeland en Amerika zó vlug vergeten, dat hun tegenstanders in de twee laatste wereldoorlogen voornamelijk landen in Centraal-Europa waren?

Kijk uit!

Velen geloven niet dat zoiets weer zou kunnen gebeuren. Maar het *ZAL*

weer gebeuren — hoe ongelooflijk en onzinnig dit vandaag de wereldleiders en staatslieden ook in de oren mag klinken. En dit alles zal binnen de volgende paar jaren plaatsvinden.

Let op wat in Frankrijk aan het gebeuren is, nu De Gaulle, de sterke figuur, het toneel verlaten heeft. Let goed op het naar voren komen van een nieuwe sterke figuur, ditmaal in West Duitsland. Franz Josef Strauss zou heel goed de nieuwe kanselier in Bonn kunnen worden — en ook de nieuwe sterke figuur in Europa. Strauss is een vurige voorstander van een verenigde Europese legermacht met een eigen nucleair arsenaal.

U zult de Europeanen een meer onafhankelijke houding jegens de Amerikaanse leiding zien aannemen.

Indien u uw aandacht op deze grote gebeurtenissen gevestigd houdt, zult u niet verrast worden wanneer een machtig, uit tien naties bestaand verenigd Europa met kernwapens uitgerust, plotseling op de voorgrond treedt. Want het zal zo snel gebeuren, dat een geen kwaad vermoedende wereld „zich zal verbazen” (Openb. 17:8).

Persoonlijk

van Herbert W. Armstrong
(Vervolg van pagina 3)

schappelijk verantwoord om slechts één kant van een tweezijdige vraag te beschouwen? Is het werkelijk *wetenschappelijk* om bewijs te verwerpen, zelfs weigeren bewijs onder ogen te zien en in overweging te nemen, en daarna opzettelijk het tegenovergestelde aan te nemen? Is het wetenschappelijk waarheid te verwerpen *zonder* het onderzocht te hebben? Toch doen geleerden en opvoeders dat!

Vele zijn de vergaderingen over een bepaalde wetenschappelijke kwestie, waar van het begin af aan al overeengekomen wordt dat er niets, maar dan ook niets wat met wonderen of een bovennatuurlijk wezen te maken heeft tijdens de besprekingen naar voren gebracht mag worden. Zelfs de meest *onwaarschijnlijke mogelijkheid* van het bestaan van een wonderbaar iets of van

een bovennatuurlijk Wezen wordt belist buiten beschouwing gelaten. Toch wordt dit vaak als de erkende „wetenschappelijke” manier beschouwd.

U zou ervan versteld staan als u wist hoeveel fabels, fouten en valse theorieën onder het mom van waarheid en vaststaande feiten geaccepteerd worden! En dit feit wekt nog méér verbazing wanneer we bij het werkelijk *ongelofelijke* vermogen van het mensenverstand stilstaan.

Nòg meer verwondering wekt de manier waarop zo'n fantastisch vermogen willens en wetens de verkeerde kant opgeleid wordt — dat de knapste koppen vaak zo hardnekkig *weigeren* bewijsbare *waarheid* te accepteren!

Wat is het grootste, hoogste, meest belangrijke ding dat wij in dit hele fysische heelal gewaar kunnen worden? Is dat niet het menselijk verstand? Wat, in het gehele heelal kan dat overtreffen? Wat is zó groots? Van alles wat de mens kent is het menselijk *verstand* toch zeker wel de overtreffende trap.

En waarom?

Wat is het mensenverstand? En hoe en waarom verschilt het zo veel van het brein van een dier?

Om dit onmetelijke verschil en de reden ervoor te kunnen *begrijpen*, moeten we inzien dat de mens per slot tóch *geen dier* is.

Er is een *persoonlijkheid*, een geestig, levenslustig, intelligent *iets* dat uit het menselijk oog straalt — iets dat volkomen anders is dan wat wij van het dierlijk brein in dierenogen zien. Dieren hebben hersenen en mensen hebben hersenen. Sommige dieren, zoals bijvoorbeeld ras-honden of -paarden, geven soms wel de indruk een sprankel intelligentie in hun ogen te hebben, maar toch is dit niet hetzelfde soort intelligentie. Het is niet het begrijpende, bevattende, wetende *verstand*.

WAAROM zijn intelligente mensen zo bezielde dat het lijkt alsof er iets in hen is dat eenvoudig *niet kan* sterven? Velen zullen onmiddellijk zeggen dat dat de „onsterfelijke ziel” is. Maar zo iets als een „onsterfelijke ziel” bestaat eenvoudig niet!

De algemene opvatting van een „onsterfelijke ziel” is, zo meent men,

uit de Bijbel afkomstig. Maar heeft u ooit de Bijbel opengeslagen om te zien of u het daar kon vinden? Probeer u het maar eens, want ik loof \$5 000 uit aan degene die me kan zeggen waar ik het kan vinden.

Ik weet het al, want vele jaren geleden heb ik dat Boek ook geopend en ernaar gezocht. In plaats daarvan vond ik tweemaal dat „de ziel die zondigt, die zal sterven” (Ezechiël 18:4 en 20). Daarna ontdekte ik dat het Hebreeuwse woord dat Mozes oorspronkelijk geschreven had en dat in Genesis door „ziel” vertaald is geworden, *nephesh* is. In het eerste hoofdstuk van Genesis werd Mozes tot driemaal toe geïnspireerd de stomme dieren *nephesh* te noemen. Maar de vertalers van de Bijbel in 1618 vertaalden dit woord hier door het woord „schepsel”, waarschijnlijk omdat ze dachten dat alleen de mens een „ziel” is of bezit. Maar in het tweede hoofdstuk staat er in vers 7 duidelijk dat God de mens vormde van de stof uit de aardbodem. Daarna blies Hij lucht — of adem — in de neusgaten van de mens, en de mens *WERD* „tot een levende ziel”. In het Hebreeuws schreef Mozes het woord *nephesh*. De mens IS dus een „ziel”, gevormd „uit de stof van de aardbodem”. De *ziel* werd dus uit *materie*, niet geest, gemaakt. De *MENS* is uit *MATERIE* gemaakt!

En omdat het Hebreeuwse woord *nephesh* in het Nederlands *ziel* betekent, volgt hieruit dat dieren ook zielen *zijn* (niet *bezitten*)! Het woord betekent een ademhalend, fysiek wezen. Fysieke wezens kunnen sterven!

Nog een ander vers, I Corinthiërs 2:11, spreekt over „de geest des menschen, die *in hem* is.” Hier staat niet dat de mens een geest *is*, maar dat deze geest van de mens iets *IN* de mens is. Een man zou een knikker kunnen inslikken, en deze knikker zou dan *in* de man zijn — maar dat betekent niet dat de man dan een knikker is.

Er zou in deze rubriek niet voldoende ruimte zijn om dit volledig uit te leggen. Het genoeft hier te zeggen dat de geest *IN* de mens niet kan zien, horen, *WETEN* of denken. Het is *geen* ziel — de *mens* is een ziel! En deze geest is *IN* de mens — het is daarom

iets dat in de ziel is, maar toch ervan gescheiden, want de ziel is stoffelijk, uit materie gemaakt.

Wat IS die geest *IN* de mens dan? Het is dát wat de hersenen van de mens met *intelligentie* begiftigt. De hersenen van de mens zijn fysiek — materie. Het is niet de geest, maar de fysieke hersenen die door de ogen zien — door de oren horen — die weten, die *denken*. De geest begiftigt de mens alleen maar met het *vermogen* om verstandig te denken. Toegevoegd aan, gecombineerd met de hersenen, vormt het het *menselijk* verstand dat zo totaal anders is dan het brein van een dier. Dieren bezitten een dergelijke geest niet. Die geest *in* de fysieke mens onderscheidt hem volkomen van de dieren en verbindt hem, op een provisionele basis, met God. De mens werd naar de gelijkenis of het beeld van God geschapen — de dieren niet!

Nu zult u misschien begrijpen waarom ik, toen de heer Rader voorstelde wat ik hem verteld had in deze rubriek neer te schrijven, me afvroeg of zelfs de hoogst-geschoolden onder onze lezers het ware antwoord op deze vraag, die voor zovelen een raadsel is, zelfs maar in *overweging* zouden nemen!

Kunnen we het ons realiseren dat bijna iedereen vele ideeën die *onjuist* zijn zonder meer aangenomen heeft, en dat vele wanbegrippen een brede ontvangst bij het grote publiek genieten? Bij enkele onderwerpen, zoals deze, is de algemeen geaccepteerde veronderstelling juist precies het tegenovergestelde van de *WAARHEID*.

Het ware antwoord is een heerlijke waarheid. Als een groot genoeg aantal lezers werkelijk de ware reden voor het *menselijk verstand* — de geestige, bijzonder *bezielde* persoonlijkheid van intelligente mensen — willen overwegen, dan zal ik proberen de tijd te vinden het op papier te zetten.

Het antwoord is werkelijk heel eenvoudig — maar het werpt zoveel andere vragen op dat het vele bladzijden zou vergen om het duidelijk uiteen te zetten. Maar per slot van rekening *dienen* we toch zeker te weten *wat* we zijn, of niet? De wetenschap kan het u niet zeggen — het ligt buiten haar terrein.

HOE UW ABONNEMENT OP DE ECHTE WAARHEID BETAALD IS

Zo velen vragen: „HOE komt het dat mijn abonnement al betaald is? WAAROM kan ik dat zelf niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n kwaliteit uitgeven, zonder enige advertentie-inkomsten?”

Het antwoord is verbazingwekkend, maar toch zó eenvoudig! De ECHTE WAARHEID is volkomen uniek. Uw reeds betaald abonnement is daar slechts een voorbeeld van. Dit tijdschrift geeft u *INZICHT* in de zich snel wijzigende toestanden in deze wereld — de sociale kwesties, onze gezinsproblemen en uw persoonlijke vraagstukken. Wij geven u de *betekenis* en het *doel* van het menselijk bestaan.

Andere nieuwsmedia rapporteren vaak alleen maar het nieuws en de vele wan toestanden in deze wereld. De ECHTE WAARHEID geeft u evenwel het *hoe* en het *waarom* en hoe de praktische oplossingen er uit zullen zien!

De moderne wetenschap heeft zich uitgegeven als de „Messias”, die de wereld van haar problemen zou verlossen. In tien jaar tijds is de wetenschappelijke kennis *verdubbeld* — maar in die zelfde tijd hebben de *wereldproblemen* daar gelijke tred mee gehouden!

Het communisme kwam naar voren met de leus: „Anderen hebben aangetoond hoe [slecht het met] de wereld is; we moeten daarom de wereld veranderen!” (Karl Marx.) Vandaag — na vijftig jaar communisme — kunt u het resultaat zien in het verschil tussen Oost- en West-Berlijn!

Wetenschap, technologie, communisme en fascisme hebben bewezen valse verlossers te zijn! Alles wat de mensen tot dusverre geprobeerd hebben, heeft deze vraagstukken niet op kunnen lossen. Zij kennen de *WEG* niet die naar *VREDE* leidt — zelfs de *ZIN VAN HET LEVEN* kennen zij niet.

De redacteuren van De ECHTE WAARHEID hebben het daarom gewaagd — zonder zich hiervoor te verontschuldigen — om naar *die* Bron te gaan, die de *antwoorden* geeft en met onfeilbare zekerheid de *oplossingen* aan de hand doet. Ongeveer een derde ervan bestaat uit toekomstvoorspellingen die, naar het schijnt, door geleerden, godsdienstige organisaties, regeringen en opvoedkundigen volkomen over het hoofd zijn gezien. Toch hebben de gebeurtenissen van de afgelopen 2500 jaar bewezen dat deze voorspellingen *volkomen betrouwbaar* waren!

Men weet eenvoudig niet dat we ons voor een bepaald doel hier op aarde bevinden en dat dit onbegrepen Boek in feite de Handleiding is, waarin onze Schepper het doel van ons bestaan uiteenzet! Het heeft te maken met de huidige wereldsituatie. Maar het slaat niet alleen op deze tijd — de voorspellingen verschaffen ons ook een blik in de toekomst! Er bestaat *geen andere* Bron waardoor we de tijd waarin we nú leven beter kunnen begrijpen! En de Auteur van deze Bron zegt: „Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.”

Wij geven u de zuivere waarheid! Ze is onbetaalbaar — we kunnen er eenvoudig niets voor vragen. Dat is ons beleid. Een naar verhouding klein aantal medewerkers heeft zich vrijwillig bij ons aangesloten om dit unieke beleid mogelijk te maken. Wij, en zij, danken u uit de grond van ons hart dat u het ons mogelijk maakt, u te dienen. Het is werkelijk „meer gezegend te geven dan te ontvangen.” Dank u wel dat u ons dit plezier gunt!

INGRIJPENDE VERANDERINGEN

IN HEDENDAAGS *Wereldgebeuren*

EEN MAN was meer dan wie ook voor de enorme successen van de bemande vluchten van het Amerikaanse ruimteprogramma verantwoordelijk. Die man is Wernher von Braun.

Tijdens een recent interview zei Von Braun: „Het maken van bemande ruimtevluchten is een opzienbarende prestatie, maar tot nog toe heeft het de deur om de onmetelijke afstanden van het heelal te overzien nog maar op een kiertje gezet. Onze blik door dit kijk-gaatje op de enorme raadsels van het heelal *bevestigt alleen ons geloof in het vaststaan van haar schepper.*”

Von Braun zei dat hij het persoonlijk even moeilijk vindt „een geleerde te begrijpen die ontkent dat er een hoger verstand achter het bestaan van het heelal schuilt, als wanneer een theoloog de vooruitgang van de wetenschap zou ontkennen.”

Op een andere gelegenheid verklaarde de hoogste ruimtevaartdeskundige van de VS: „Een van de meest fundamentele wetten der natuurwetenschap is dat niets in de stoffelijke wereld ooit zonder oorzaak gebeurt. *Er kan eenvoudig geen schepping bestaan zonder de een of andere geestelijke schepper.*”

Op weer een andere gelegenheid verklaarde Von Braun nadrukkelijk:

„Iets dat zo ordelijk en zo volmaakt geschapen is als onze aarde en het heelal *moet* een Schepper hebben, een hoofd-ontwerper... Er moet een Schepper zijn; *het kan niet anders.*”

Deze ondubbelzinnige uitspraken van Von Braun zijn een schok voor sommigen die, zonder na te denken, wetenschappelijke ontdekkingen gelijkgesteld hebben met atheïsme. Niets slaat de plank verder mis.

Slechts weinigen hebben ooit de tijd genomen de adembenemende wonderen van ons heelal te onderzoeken. In toekomstige nummers hopen wij dit „hiaat in de wetenschap” te overbruggen door artikelen over het onmetelijke heelal te publiceren.

Schrijf intussen om ons gratis boekje *Wie zal het heelal beheersen?* Het maakt — *van te voren* — de uitslag bekend van de koorstachtige race om het heelal te veroveren.

* * * * *

NPD behaalt stemmenwinst

De Duitse nationaal-democratische partij kwam op 8 juni weer met een indrukwekkende winst uit de bus. Dit was de laatste regionale verkiezing vóór de parlementsverkiezingen in de herfst.

De uiterst rechtse partij, door haar critici neo-nazistisch genoemd, behaalde tussen de 6% en 15% van de stemmen in de tien districten van Rheinland Pfalz waar zij kandidaten gesteld had. De voorzichtige beleidvoerders van de NPD hadden hun kandidaten alleen dáár gesteld waar ze op voldoende aanhang konden rekenen om een indruk te maken op de kiezers tijdens de parlementsverkiezingen op 28 september.

Zelfs zonder deze „veiligheids” marge, schijnen de voortdurende groei en successen van de partij haar eigen voorspelling bewaar te maken dat ze 8-10% van de landelijke stemmen zal behalen, en een aanzienlijke groep afgevaardigden naar de Bondsdag zal sturen.

In veel steden en districten behaalde de NPD veel meer stemmen dan de Freie Demokratische Partei (FDP), de

derde grote landelijke partij en de enige oppositie in de Bondsdag tegen de „grote coalitie” regering van de Christen-Democraten en de Socialisten. Alle drie grote partijen verloren tijdens de regionale verkiezingen tussen 1% en 2% van hun aanhang.

Verschuiving naar rechts

De grootste uitwerking die de NPD op de Westduitse politiek heeft is dat de grote regeringspartijen allemaal naar rechts verschuiven teneinde aan de uitdaging van de Nationaaldemocraten het hoofd te bieden.

Ter illustratie van de politieke „domino-theorie” van Bonn:

1) De CSU van Franz Josef Strauss, de meest nationalistische fractie in de huidige coalitie, is vastbesloten niet gepasseerd te worden aan de politieke rechterzijde. Volgens neutrale waarnemers neemt de *Bayern Kurier*, het partijblad van Strauss, een rechtse redactionele houding aan, die praktisch gelijkstaat met die van de NPD krant, *Deutsche Nachrichten*.

2) Bondskanselier Kiesinger, zo beweren ingewijden in zijn partij, beschouwt Strauss als een mogelijke rivaal voor het kanselierschap. Hij is vastbesloten, zegt een medewerker, zijn Minister van Financiën hem evenmin „aan de rechterzijde” te laten passeren. Vandaar zijn verschuiving naar een sterk nationalistisch standpunt ten opzichte van de belangrijke kwesties. Hij verzette zich hevig tegen de revaluatie van de Mark, en ondersteunt het uitstellen van het ondertekenen van het nonproliferatieverdrag.

Let goed op de komende Westduitse parlementsverkiezingen!

IN DIT NUMMER

★ **PERSOONLIJK**

De evolutietheorie neemt aan dat mensen dieren zijn. Maar iets dat aanhangers van de evolutieleer nooit kunnen verklaren is het totale verschil tussen het brein van het dier, dat uitgerust is met instinct, en het menselijk verstand, met haar creatief denkvermogen, maar zonder instinct zoals dieren dat hebben. Voor de onthullende beschouwingen van de heer Armstrong over dit onderwerp, zie pagina 3.

★ **NAVO OP DE TWESPRONG**

De Gaulle is eruit! De thans 20 jaar oude Noord-Atlantische Verdragsorganisatie staat voor een crisis. „Het zwaard en het schild” (symbolen van de NAVO) die over het Westen waakten, zijn militair gezien niet voldoende krachtig en in politiek opzicht in verwarring. Dit ter plaatse opgestelde verslag van de NAVO-bijeenkomst, gehouden ter gelegenheid van haar 20-jarig bestaan, onthult u er de redenen van. Zie pagina 4.

★ **EEN STAALTJE VAN VISSERSLATIJN — OF; HET DILEMMA VAN DE DUBIEUZE DOLFIJN**

Zijn DOLFIJNEN en walvissen GELEIDELIJK ontstaan? De evolutietheorie beweert dat vissen longen ontwikkelden en het vasteland opglibberden. Daarna keerden — volgens de theorie — vele naar de zee terug, veranderden hun poten in vinnen, „ontwikkelden” een permanente olijke grijnslach en werden dolfijnen en walvissen. Maar DEDEN ZE DAT WERKELIJK? Dolfijnen grinniken om zulke verhalen — en walvissen zijn er het bewijs van dat het allemaal maar visserslatijn is! Zie pagina 7.

★ **DE JONGE GENERATIE — WAT ZE VAN HUN OUDERS HOREN TE LEREN**

Wat moeten jonge mensen van Vader en Moeder leren. Hoe strookt dit met wat hun tegenwoordig geleerd wordt? Zie pagina 15.

★ **INGRIJPENDE VERANDERINGEN IN HEDENDAAGS WERELDGEBEUREN**

Zie pagina 19.